

Kohtuasi T-211/05

Itaalia Vabariik

versus

Euroopa Ühenduste Komisjon

Riigiabi – Abikava, mida Itaalia rakendas börsil hiljuti noteeritud äriühingute kasuks – Otsus, millega tunnistatakse abi ühisturuga kokkusobimatuks ja nõutakse selle tagasimaksmist – Põhjendamiskohustus – Valikulisus – Liikmesriikidevahelise kaubanduse mõjutamine – Konkurentsi kahjustamine

Kohtuotsuse kokkuvõte

1. Riigiabi – Komisjonipoolne läbivaatamine – Esialgse uurimise etapp ja ametliku uurimismenetluse etapp – Abi kokkusobivus ühisturuga – Hindamisraskused – Komisjoni kohustus algatada ametlik uurimismenetlus – Kohustus abimeede asjaomase liikmesriigiga eelnevalt läbi arutada ja uurida olukorda selle liikmesriigi esitatud asjaolusid silmas pidades

(EÜ artikkel 87 lõige 1 ja EÜ artikkel 88 lõiked 2 ja 3; nõukogu määrus nr 659/1999, artikli 4 neljas lõik)

2. Ühenduse õigus – Põhimõtted – Kaitseõigused – Kohaldamine komisjoni poolt algatatud haldusmenetlusele – Abiprojekti uurimine

(EÜ artikkel 88 lõige 3)

3. Riigiabi – Komisjonipoolne läbivaatamine – EÜ artikli 88 lõikes 2 ette nähtud ametliku uurimismenetluse alustamise otsus – Põhjendamiskohustus

(EÜ artikkel 88 lõige 2; nõukogu määrus nr 659/1999, artikli 6 esimene lõik)

4. Riigiabi – Komisjoni otsus, millega tunnistatakse abi ühisturuga kokkusobimatuks – Põhjendamiskohustus

(EÜ artikkel 88 lõige 2 ja EÜ artikkel 253)

5. Riigiabi – Mõiste – Meetme valikulisus – Hiljuti turul noteeritud ettevõtjate suhtes kohaldatav maksusoodustusmeede – Hõlmamine – Õigustatus lähtuvalt siseriikliku maksusüsteemi olemusest ja ülesehitusest – Asjaomase liikmesriigi tõendamiskohustus

(EÜ artikkel 87 lõige 1)

6. Riigiabi – Liikmesriikidevahelise kaubanduse mõjutamine – Konkurentsi kahjustamine – Väheste tähtsusega abi elava konkurentsiga sektoris

(EÜ artikkel 87 lõige 1)

7. Riigiabi – Keeld – Erandid – Abi, mille suhtes võib kohaldada EÜ artikli 87 lõike 3 punktis c ette nähtud erandit

(EÜ artikli 87 lõike 3 punkt c)

1. EÜ artiklis 88 sätestatud riigiabi järelevalvemenetluses tuleb eristada ühelt poolt esialgse uurimise etappi nimetatud artikli lõike 3 alusel, mille eesmärk on võimaldada komisjonil kujundada vaid esmane arvamus selle kohta, kas asjassepuutuv meede kujutab endast riigiabi ja kas asjaomane abi on ühisturuga osaliselt või täielikult kokkusobiv, ning teiselt poolt sama artikli lõikes 2 nimetatud ametlikku uurimise etappi. Ainult selle uurimise raames, mis peab komisjonil võimaldama hankida juhtumi kõigi asjaolude kohta täielikku teavet, näeb asutamisleping ette komisjoni kohustuse küsida asjassepuutuvatelt isikutelt selgitusi. Vastavalt määruse nr 659/1999 (EÜ artikli 88 kohaldamise kohta) artikli 4 lõikele 4 peab komisjon algatama EÜ artikli 88 lõikes 2 sätestatud menetluse, kui esialgne uurimine ei võimaldanud ületada kõiki raskusi, mis ilmnesid seoses küsimusega, kas talle kontrollimiseks antud riiklik meede kujutab endast EÜ artikli 87 lõike 1 tähenduses abi, või siis, kui komisjonil ei olnud esialgse uurimise käigus võimalik veenduda, et kõnealune meede, isegi kui see kujutab endast abi, on siiski kokkusobiv ühisturuga.

Arvestades EÜ artikli 88 lõikes 2 ette nähtud menetluse algatamise otsuse õiguslikke tagajärgi, peab komisjon, määratledes nimetatud meetmed ajutiselt uue abina, kuigi kõnealune liikmesriik võib selle määratlusega mitte nõustuda, meetmed asjaomase liikmesriigiga eelnevalt läbi arutama, andmaks talle võimaluse vajaduse korral komisjonile näidata, et tema arvates ei kujuta nimetatud meetmed endast abi või et tegemist on olemasoleva abiga.

(vt punktid 35–37)

2. Esialgse uurimismenetluse raames peab asjaomasel liikmesriigil kaitseõiguste järgimise nõudest tulenevalt olema võimalus teha tõhusalt teatavaks oma seisukoht teabe kohta, millele komisjon oma hinnangu rajas. Siiski toob selliste kaitseõiguste rikkumine selles etapis lõpliku otsuse tühistamise kaasa vaid siis, kui ilma selle rikkumiseta oleks menetlusel olnud teistsugune tulemus. Seda peab tõendama asjassepuutuv liikmesriik, kuna igasugune kaitseõiguste rikkumine kujutab endast vorminõuete täitmata jätmist, mis tähendab, et asjaomane liikmesriik peab näitama rikkumisega tema subjektiivsetele õigustele tekkinud konkreetset negatiivset mõju.

(vt punkt 45)

3. Võistlevuse põhimõte, mis on kaitseõiguse osana ühenduse õiguse üldpõhimõte, nõuab, et asjassepuutuv osapool saaks haldusmenetluses esitada tõhusalt oma seisukoha nende väidetavate faktiliste asjaolude, etteheidete ja olukordade tõele vastavuse ning asjakohasuse kohta, millele viitab komisjon, et toetada oma väidet EÜ asutamislepingu rikkumise olemasolu kohta. Määruse nr 659/1999 (EÜ artikli 88 kohaldamise kohta) artikli 6 lõike 1 kohaselt esitatakse „ametliku uurimismenetluse algatamise otsuses kokkuvõtlikult asjakohased faktid ja õigusküsimused ning see sisaldab komisjoni esialgset hinnangut selle kohta, kas kavatsatud meetmel on abi iseloom, ja kahtlusi selle ühisturuga kokkusobivuse kohta”. See algatamise otsus peab võimaldama pooltel tõhusalt osaleda ametlikus uurimismenetluses, mille raames peab neil olema võimalus esitada oma argumentid. Selle jaoks on piisav, kui pooltele on teada põhjendused, millest lähtudes komisjon asus algul seisukohale, et kõnesolev meede võib kujutada endast uut, ühisturuga kokkusobimatut riigiabi.

Komisjonil ei ole kohustus asjassepuutuvat liikmesriiki oma seisukohast enne otsuse vastuvõtmist teavitada, kui liikmesriigile oli antud võimalus oma märkusi esitada.

(vt punktid 53, 54, 58)

4. Põhjendamiskohustuse ulatus sõltub asjaomase õigusakti olemusest ja selle vastuvõtmise

kontekstist. Põhjendustest peavad selgelt ja ühemõtteliselt selguma õigusakti andnud institutsiooni arutluskäik, et võimaldada ühest küljest ühenduste kohtul teostada seaduslikkuse kontrolli ning teisest küljest huvitatud isikutel mõista võetud meetme põhjuseid, et oma õigusi kaitsta ja kindlaks teha, kas otsus on sisuliselt põhjendatud. Ei ole nõutud, et põhjendustes oleks täpsustatud kõiki asjakohaseid faktilisi ja õiguslikke asjaolusid, kuna seda, kas akti põhjendus vastab EÜ artikli 253 nõuetele, tuleb hinnata mitte üksnes selle sõnastusest lähtudes, vaid akti tausta ning kõiki asjakohast valdkonda reguleerivaid õigusnorme arvestades. Eelkõige ei ole komisjon kohustatud võtma seisukohta kõikide argumentide osas, mis huvitatud isikud talle on esitanud. Piisab, kui ta toob välja otsuse ülesehituses olulist tähtsust omavad asjaolud ja õiguslikud kaalutlused.

Pealegi võib komisjon abikava puhul piirduda asjassepuutuva kava üldiste omaduste uurimisega, ilma et ta oleks kohustatud vaatlema iga konkreetset kohaldamisjuhtu selleks, et kontrollida, kas kaval on abi tunnuseid.

Ehkki komisjonil on kohustus otsuse põhjendustes viidata vähemalt abi andmise tingimustele, kui need võimaldavad näidata, et abi võib mõjutada liikmesriikidevahelist kaubavahetust ja moonutada või ähvardada moonutada konkurentsi, ei ole ta kohustatud tegema asjassepuutuvate turgude tegeliku olukorra, abist kasu saavate ettevõtjate turuosa, konkureerivate ettevõtjate seisundi ja liikmesriikidevahelise kaubanduse majanduslikku analüüsi. Lisaks ei pea komisjon juhul, kui abi on antud ebaseaduslikult, esitama tõendeid abi tegeliku mõju kohta konkurentstile ja liikmesriikidevahelisele kaubandusele. Kui komisjonil oleks selline kohustus, viiks see nõue selliste liikmesriikide eelistamisele, kes annavad ebaseaduslikku abi, nende liikmesriikide ees, kes teavitavad komisjoni kavandatavast abist.

(vt punktid 68, 69, 87, 158)

5. EÜ artikli 87 lõike 1 alusel tuleb kindlaks teha, kas antud õigusliku regulatsiooni raames võetud siseriiklik meede soodustab „teatud ettevõtjaid või teatud kaupade tootmist” võrreldes teistega, kes on nimetatud korra eesmärgi silmas pidades sarnases õiguslikus ja faktilises olukorras.

Selline on olukord maksusoodustuse korral, millele on õigus üksnes reguleeritud turul vahetult enne abikava kohaldamist noteeritud ettevõtjatel, samas kui on välistatud, et kõik teised ettevõtjad, kes on juba noteeritud või need, kes ei täida ja ei suuda abikavaga kaetud perioodi jooksul noteerimise tingimusi täita, saaksid abikava alusel kasu.

Mis puudutab kõnealuste meetmete õigustatust lähtuvalt siseriikliku maksusüsteemi olemusest ja ülesehitusest, siis juhul kui selline erinev kohtlemine põhineb muudel eesmärkidel kui üldise süsteemiga taotletavad eesmärgid, käsitletakse kõnealust meedet põhimõtteliselt meetmena, mis vastab EÜ artikli 87 lõikes 1 ette nähtud valikulisuse tingimusele. Liikmesriik, kes on ettevõtjate vahel koormiste osas sellise erineva kohtlemise kehtestanud, peab tõendama, et see on kõnealuse süsteemi olemusest ja ülesehitusest lähtuvalt tõesti põhjendatud.

(vt punktid 119, 120, 125)

6. EÜ artikli 87 lõige 1 keelab abi, mis mõjutab liikmesriikidevahelist kaubandust ning kahjustab või ähvardab kahjustada konkurentsi. Nende kahe tingimuse hindamisel ei pea komisjon tõendama abi tegelikku mõju liikmesriikidevahelisele kaubandusele ega konkurentsi tegelikku moonutamist, vaid üksnes uurima, kas need abimeetmed võivad mõjutada kaubavahetust ja kahjustada konkurentsi.

Isegi suhteliselt vähese tähtsusega abi mõjutab liikmesriikidevahelist kaubandust, kuna nendes sektorites, kus abi saavad ettevõtjad tegutsevad, on tihe konkurents.

Lisaks, kui riigiasutus soodustab tiheda konkurentsiga sektoris tegutsevat ettevõtjat seeläbi, et annab talle teatava eelise, kahjustab ta sellega konkurentsi või tekitab konkurentsi kahjustamise ohu. Kui soodustust vähendatakse, siis on konkurentsi vähem kahjustatud, kuid seda on siiski kahjustatud. EÜ artikli 87 lõikes 1 osutatud keeld on aga kohaldatav igasuguse abi suhtes, mis kahjustab või ähvardab konkurentsi kahjustada, sõltumata selle summast, kuna see mõjutab liikmesriikidevahelist kaubandust.

(vt punktid 151, 152, 154 ja 155)

7. Seda, kas komisjoni otsus, milles tuvastatakse, et uus abi ei vasta erandi kohaldamise tingimustele, on seaduslik, tuleb hinnata üksnes EÜ artikli 87 lõike 3 punkti c raames, mitte lähtuvalt komisjoni varasemast otsusetegemise praktikast.

Tegevusabi ei kuulu üldjuhul EÜ artikli 87 lõike 3 kohaldamisalasse, kuna see kahjustab konkurentsitingimusi sektorites, kus seda antakse ilma, et see oma olemusest tulenevalt oleks võimeline ühte selles sättes ette nähtud eesmärkidest saavutama.

(vt punktid 170, 173)

ESIMESE ASTME KOHTU OTSUS (kolmas koda)

4. september 2009(*)

Riigiabi – Abikava, mida Itaalia rakendas börsil hiljuti noteeritud äriühingute kasuks – Otsus, millega tunnistatakse abi ühisturuga kokkusobimatuks ja nõutakse selle tagasimaksmist – Põhjendamiskohustus – Valikulisus – Liikmesriikidevahelise kaubanduse mõjutamine – Konkurentsi kahjustamine

Kohtuasjas T?211/05,

Itaalia Vabariik, esindajad: esialgu I. Braguglia ja R. Adam, hiljem I. Bruni, keda abistas *avvocato dello Stato* P. Gentili,

hageja,

versus

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: V. Di Bucci ja E. Righini,

kostja,

mille ese on nõue tühistada komisjoni 16. märtsi 2005. aasta otsus 2006/261/EÜ abikava C 8/2004 (ex NN 164/2003) kohta, mida Itaalia rakendas börsil hiljuti noteeritud äriühingute kasuks (ELT 2006, L 94, lk 42),

EUROOPA ÜHENDUSTE ESIMESE ASTME KOHUS (kolmas koda),

koosseisus: esimees J. Azizi, kohtunikud E. Cremona (ettekandja) ja S. Frimodt Nielsen,

kohtusekretär: vanemametnik J. Palacio González,

arvestades kirjalikus menetluses ja 9. septembri 2008. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Vaidluse taust

1. Asjassepuutuvad siseriiklikud meetmed

1 Abikava, mida Itaalia rakendas börsil hiljuti noteeritud äriühingute kasuks, kehtestati 30. septembri 2003. aasta dekreetseaduse nr 269 (su) disposizioni urgenti per favorire lo sviluppo e la correzione dell'andamento dei conti pubblici (dekreetseadus riigieelarve dünaamika arengu ja muutmise soodustamise kiirsätete kohta; edaspidi „dekreetseadus 269/2003”) artikli 1 lõike 1 punktiga d ja artikliga 11, mis muudeti 24. novembri 2003. aasta seaduseks nr 326 („seadus 326/2003”). Abikava jõustus 2. oktoobril 2003 ehk dekreetseaduse 269/2003 *Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana*’s (GURI, Itaalia Vabariigi Teataja) avaldamise päeval, ilma et sellest oleks Euroopa Ühenduste Komisjoni teavitatud.

2 Dekreetseaduse 269/2003 artikli 1 lõike 1 punkt d sätestab:

„Seoses äriühingute suhtes tulumaksu kohaldamisega vabastatakse kõik [dekreetseaduse 269/2003] jõustumise päeval tegutsevad äriühingud, ilma et see piiraks tavalist mahaarvamisoigust, järgmistest maksudest:

[...]

d) reguleeritud turul noteerimisega seotud kulude summa [dekreetseaduse 269/2003] artiklis 11 osutatud tähenduses.”

3 Dekreetseaduse 269/2003 artikkel 11 sätestab:

„1. Kõigi äriühingute suhtes, kelle aktsiad on mõnel Euroopa Liidu liikmesriigi reguleeritud turul noteeritud pärast [dekreetseaduse 269/2003] jõustumise päeva kuni 31. detsembrini 2004, vähendatakse sellel majandusaastal, kui nad noteeriti, ning sellele majandusaastale järgneval kahel aastal tulumaksumäär 20%?le, kui nende aktsiatega ei ole Euroopa Liidu liikmesriigi reguleeritud turul [...] eelnevalt kaubeldud ning kui noteerimiseks pidi äriühing avaldama pakkumise oma aktsiate märkimiseks, mis toob pärast ettevõtlustulu mahaarvamist kaasa pakkumisele eelnenud majandusaasta bilansis kajastuva vähemalt 15% netovara suurenemise.

2. Käesoleva artikli lõike 1 alusel vähendatud maksumäär on kohaldatav deklareeritud netotulule, mille maksimumsumma on 30 miljonit eurot.

3. Kui käesoleva artikli lõikes 1 osutatud aktsiate noteerimine välja arvatakse, välja arvatud 24.

veebruari 1998. aasta seadusandliku dekreeedi nr 58 artiklis 133 osutatud juhul [st juhul, kui äriühing noteeritakse järgnevalt mõnel teisel Euroopa väärtpaberibörsil, mis tagab Itaalia väärtpaberibörssidega samal tasemel investeerijate kaitse], siis vähendatakse selle sättega ette nähtud maksuvähendust väljaarvamisele eelnenud lõppenud maksustamisperioodide kohta.

4. 18. detsembri 1997. aasta seadusandliku dekreeedi nr 466 artiklis 1 ja järgnevates artiklites sätestatud maksuvähendus ei ole käesoleva artikli lõikes 1 osutatud äriühingute suhtes kohaldatav maksustamisperioodide jooksul, mil äriühingu suhtes on kohaldatav käesolevas sättes ette nähtud maksuvähendus. Äriühingud võivad siiski dekreetseaduses 269/2003 sätestatud maksuvähenduse asemel valida eespool viidatud 18. detsembri 1997. aasta seadusandlikus dekreedis nr 466 sätestatud maksuvähenduse.”

4 18. detsembri 1997. aasta decreto legislativo n°466 (sul) riordino delle imposte personali sul reddito al fine di favorire la capitalizzazione delle imprese, a norma dell'art. 3, comma 162, lettere a), b), c), d) ed f), della legge 23 dicembre 1996, n°662 [seadusandlik dekreet üksikisiku tulumaksu reorganiseerimise kohta ettevõtete kapitaliseerimise soodustamise eesmärgil vastavalt 23. detsembri 2003. aasta seaduse nr 662 artikli 3 162. lõigu punktidele a?d ja f], mis on avaldatud 5. jaanuari 1998. aasta *GURI* nr 3 regulaarses lisas, kehtestas maksusoodustuste mehhanismi nimega „Super DIT” (edaspidi „Super DIT”). Super DIT sätestab äriühingutele, kelle aktsiad on reguleeritud turul noteeritud, esimesele noteerimisele järgnevaks kolmeks maksustamisperioodiks investeeritud kapitali suurenemisest saadava tavalise tulu suhtes eelkõige kohaldatava maksumäära 7%?lise vähendamise, mis ei või kaasa tuua keskmise maksumäära langemist alla 20%. Super DIT tühistati 18. oktoobri 2001. aasta legge'ga no 383 (su) primi interventi per il rilancio dell'economia (seadus majanduse elavdamiseks teostatavate esialgsete sekkumiste kohta), mis avaldati 24. oktoobri 2001. aasta *GURI*?s nr 248. Siiski jätkus nimetatud soodustuste kohaldamine nende äriühingute suhtes, kes olid nimetatud õigusakti tähenduses kapitali suurendamise tehingud viinud läbi enne 30. juunit 2001.

5 Dekreetseaduse 269/2003 artikli 11 lõike 4 alusel võivad huvitatud äriühingud valida nimetatud artiklis sätestatud maksusoodustuste ja Super DIT?is sätestatud maksuvähenduse vahel.

2. *Haldusmenetlus ja vaidlustatud otsus*

6 Komisjon palus oma 22. oktoobri 2003. aasta kirjas Itaalia ametivõimudel esitada teabe dekreetseadusega 269/2003 vastu võetud meetmete ja nende jõustumise kohta, tuletades neile meelde EÜ artikli 88 lõikest 3 tulenevat teavitamiskohustust.

7 Itaalia ametivõimud esitasid 5. novembril 2003 nõutud teabe, täpsustades esiteks, et dekreetseadus 269/2003 tuleb veel ümber muuta seaduseks ja teiseks, et selle sätted ei mõjuta 2003. majandusaasta tulumaksu ettemakse kindlaksmääramist.

8 19. detsembril 2003 juhtis komisjon uuesti Itaalia ametivõimude tähelepanu EÜ artikli 88 lõikest 3 tulenevatele kohustustele ja kutsus neid üles teavitama võimalikke abisaajaid tagajärgedest, mis on sätestatud asutamislepingus ja nõukogu 22. märtsi 1999. aasta määruse (EÜ) nr 659/1999 (millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad EÜ asutamislepingu artikli [88] kohaldamiseks (EÜT L 83, lk 1; ELT eriväljaanne 08/01, lk 339)) artiklis 14, juhul kui leitakse, et kõnealune meede kujutab endast ebaseaduslikult rakendatud abi. Itaalia ametivõimud ei vastanud sellele kirjale.

9 Komisjon teavitas 18. veebruari 2004. aasta kirjas Itaalia Vabariiki oma otsusest algetada EÜ artikli 88 lõikes 2 ette nähtud menetlus finantsabi kohta, mida on antud vastavalt dekreetseaduse 269/2003 artikli 1 lõike 1 punktile d ja artiklile 11. Itaalia ametivõimud esitasid oma

märkused 21. aprillil 2004.

10 Komisjoni otsus ametliku uurimismenetluse algatamise kohta avaldati 3. septembri 2004. aasta Euroopa Liidu Teatajas (ELT C 221, lk 7).

11 16. ja 27. septembril 2004 toimusid kõne all olevate meetmete teatud aspektide uurimiseks komisjoni teenistuste ja Itaalia ametivõimude vahelised koosolekud.

12 4. oktoobril 2004 sai komisjon Borsa Italiana SpA märkused. Komisjon edastas need märkused Itaalia ametivõimudele, kes esitasid oma kommentaarid neile märkustele 30. novembri 2004. aasta kirjas.

13 Komisjon võttis 16. märtsil 2005 vastu otsuse 2006/261/EÜ abikava C 8/2004 (ex NN 164/2003) kohta, mida Itaalia rakendas börsil hiljuti noteeritud äriühingute kasuks (ELT 2006, L 94, lk 42; edaspidi „vaidlustatud otsus”).

14 Vaidlustatud otsuses kirjeldas komisjon esiteks nimetatud otsuse vastuvõtmisele eelnevat menetlust (I punkt) ja kõne all olevaid meetmeid (II punkt). Järgnevalt esitas ta põhjused, mis viisid ametliku uurimismenetluse algatamiseni (III punkt), Itaalia ametiasutuste ja kolmandate huvitatud isikute märkused (IV punkt) ja oma hinnangu kõne all olevale abile (V punkt).

15 Mis puutub komisjoni hinnangusse, siis viitas komisjon esiteks sellele, et uuritav abikava pakub nähtavaid valikulisi eeliseid, kuna tegemist on erandiga maksusüsteemi tavatööst ning see soodustab teatavaid äriühinguid (vaidlustatud otsuse põhjendused 26–32).

16 Teiseks toob ta esile, et riik on andnud need soodustused Itaalia riigikassasse tavaliselt laekuvast maksutulust loobumise teel (vaidlustatud otsuse põhjendus 33).

17 Kolmandaks leiab komisjon, et kõne all olevad meetmed ähvardavad mõjutada liikmesriikidevahelist kaubandust ja moonutada ettevõtjatevahelist konkurentsi, sest abisaajad äriühingud võivad tegutseda rahvusvahelistel turgudel ja tegelda kommerts? ja teistel majandusaladel turgudel, mida iseloomustab tugev konkurents (vaidlustatud otsuse põhjendused 34–37).

18 Neljandaks rõhutab komisjon, et Itaalia ametiasutused rakendasid kõne all olevaid meetmeid ilma eelneva teavitamiseta, millest tulenevalt on tegemist ebaseadusliku abiga (vaidlustatud otsuse põhjendus 38).

19 Viiendaks pühendab komisjon vaidlustatud otsuse põhjendused 39–45 abikava ühisturuga kokkusobivuse uurimisele, välistades, et see võiks kuuluda EÜ artikli 87 lõigetes 2 ja 3 sätestatud erandite alla.

20 Vaidlustatud otsuse resolutsioon on järgmine:

„Artikkel 1

Maksusoodustuste kujul võimaldatud riiklik abikava mõnel Euroopa reglementeeritud turul noteerimiseks heakskiidu saanud äriühingute heaks vastavalt Itaalia [Vabariigi] poolt ellu viidud 30. septembri 2003. aasta dekreetseaduse nr 269 artikli 1 esimese lõike punktile d ja artiklile 11 on ühisturuga vastuolus.

Artikkel 2

Itaalia [Vabariik] tühistab artiklis 1 käsitletud abikava selle majandusaasta algusest, kuhu jääb

käesoleva otsuse teatamise kuupäev.

Artikkel 3

1. Itaalia [Vabariik] võtab kõik vajalikud meetmed selleks, et juba ebaseaduslikult antud abi artiklis 1 käsitletud kasusaajatelt tagasi saada.
2. Tagastamine toimub viivitusteta ja vastavalt riiklikele õigusmenetlustele tingimusel, et need võimaldavad käesoleva otsuse kohest ja tõhusat täideviimist.
3. Tagastamine viiakse läbi võimalikult kiiresti. Eriti juhul, kui abi on juba kättesaadavaks tehtud jooksva majandusaasta jooksul tasumisele kuuluvate maksude vähendamise läbi, peab Itaalia [Vabariik] tagasi nõudma kõik tasumisele kuuluvad maksud 2004. aastaks ette nähtud viimase ülekandega. Kõigil muudel juhtudel nõuab Itaalia [Vabariik] maksmisele kuuluvate maksude tasumist hiljemalt käesolevast otsusest teatamisele järgneva majandusaasta lõpuks.
4. Tagastatav abi hõlmab intresse, mida hakatakse arvestama alates kuupäevast, mil abi kasusaajatele kättesaadavaks muudeti, kuni tegeliku tagastamiskuupäevani.
5. Intresse arvestatakse vastavalt määruse (EÜ) nr 794/2004 (EÜ) V jaotisele.
6. Kahe kuu jooksul käesoleva otsuse teatavakstegemisest kohustab Itaalia [Vabariik] kõiki artiklis 1 käsitletud abist kasusaajaid ebaseadusliku abi intressidega tagasi maksma.

Artikkel 4

Itaalia [Vabariik] teavitab komisjoni kahe kuu jooksul käesolevast otsusest teatamise kuupäevast otsuse täitmiseks vastuvõetud [...] meetmetest. [...] Samaks tähtjaks esitab Itaalia [Vabariik] kõik dokumendid, mis kinnitavad tagastamismenetluse käivitamist ebaseaduslikust abist kasusaajate suhtes.

[...]"

Menetlus ja poolte nõuded

21 Hageja esitas käesolevas asjas Esimese Astme Kohtu kantseleisse hagiavalduse 26. mail 2005.

22 Ettekandja?kohtuniku ettekande põhjal otsustas Esimese Astme Kohus (kolmas koda) avada suulise menetluse ning esitas Esimese Astme Kohtu kodukorra artiklis 64 sätestatud menetlust korraldavate meetmetena pooltele küsimusi, millele ta palus vastata kirjalikult. Pooled täitsid selle nõudmise määratud tähtaja jooksul.

23 Poolte kohtukõned ja vastused Esimese Astme Kohtu esitatud küsimustele kuulati ära 9. septembri 2008. aasta kohtuistungil.

24 Itaalia Vabariik palub Esimese Astme Kohtul:

- tühistada vaidlustatud otsus;
- mõista kohtukulud välja komisjonilt.

25 Komisjon palub Esimese Astme Kohtul:

- jätta hagi rahuldamata;
- mõista kohtukulud välja Itaalia Vabariigilt.

Õiguslik käsitlus

26 Itaalia Vabariik esitab viis väidet. Esimene väide tugineb sisuliselt võistlevuse põhimõtte rikkumisele EÜ artikli 88 lõikes 2 sätestatud menetluse algatamise otsuse osas. Teine tugineb oluliste menetlusnormide ja EÜ artikli 253 rikkumisele, kuna komisjon ei ole võtnud arvesse Itaalia õiguskorras kehtivat meedet, millel on analoogsed iseloomulikud tunnused nagu kõne all olevatel meetmetel. Kolmas, neljas ja viies väide tuginevad EÜ artikli 87 rikkumisele ning põhjenduste puudumisele. Kolmanda väite raames tõstab Itaalia Vabariik samuti esile võistlevuse põhimõtte rikkumist seoses komisjoni poolt vaidlustatud otsuses märgitud konkreetse etteheitega. Esimese Astme Kohus uurib esiteks nii esimeses kui ka kolmandas väites märgitud võistlevuse põhimõtte rikkumist, seejärel põhjenduste puudumist, uurides kogu argumentatsiooni, mis Itaalia Vabariik selle kohta esitas, ning viimasena EÜ artikli 87 rikkumist.

1. Võistlevuse põhimõtte rikkumine

27 Itaalia Vabariik toob võistlevuse põhimõtte rikkumise sisuliselt välja nii oma esimeses väites kui ka seoses EÜ artikli 87 lõike 1 rikkumisega oma kolmanda väite raames.

Esimene väide, mis tugineb sisuliselt võistlevuse põhimõtte rikkumisele seoses otsusega ametliku uurimismenetluse algatamise kohta

Poolte argumendid

28 Itaalia Vabariik heidab komisjonile ette seda, et ta alustas EÜ artikli 88 lõike 2 alusel ametlikku uurimismenetlust ilma, et ta oleks kutsunud teda üles esitama selgitusi kõne all olevate meetmete olemuse ja mõju kohta. Sellega seoses viitab Itaalia Vabariik Euroopa Kohtu 10. mai 2005. aasta otsusele kohtuasjas C-400/99: Itaalia vs. komisjon (EKL 2005, lk I-3657, punktid 29–31). Sellest kohtupraktikast nähtub, et komisjon peab kõne all olevad meetmed liikmesriigiga enne EÜ artikli 88 lõikes 2 osutatud menetluse algatamist läbi arutama, andmaks liikmesriigile võimaluse näidata, et nimetatud meetmed ei kujuta endast abi või et tegemist on olemasoleva abiga.

29 Itaalia Vabariik väidab sisuliselt, et komisjon piirdus oma 22. oktoobri 2003. aasta kirjas üldise teabenõudega kõigi meetmete kohta, ilma ühegi viiteta dekreetseaduse 269/2003 artiklitele 1 ja 11, mis takistas alustamast esialgset arutelu kõne all olevate meetmete iseloomulike tunnuste üle. Lisaks viitas komisjon oma 19. detsembri 2003. aasta kirjas, et tal ei ole tõendeid, mis lubaksid välistada, et dekreetseaduses 269/2003 sätestatud meetmed kujutavad endast ühisturuga kokkusobimatut riigiabi. Ainuüksi selline sõnastus ei võimaldanud Itaalia ametiasutustel sellest kirjast aru saada, milles komisjon kõne all olevate meetmete puhul kahtleb. Olles samas kirjas kinnitanud, et tal ei ole piisavat teavet, mis lubaks välistada, et kaks potentsiaalset abisaajat on saanud dekreetseadusest 269/2003 tulenevat maksusoodustust, ei võtnud komisjon lisaks arvesse Itaalia ametiasutuste esitatud tõendeid, mis näitasid, et nimetatud meetmed ei mõjuta 2003. aastal maksmisele kuuluva maksu ettemakset.

30 Nimetatud kirja lõikest 3 nähtub lisaks, et komisjon ei saa välistada, et dekreetseaduse 269/2003 artiklis 11 osutatud maksusoodustused kujutaks endast tegevusabi. Komisjon jättis siiski täpsustamata põhjused, millest tulenevalt ta leidis või vähemalt kahtlustas esiteks, et tegemist on riigiabiga ja teiseks, et tegemist on tegevusabiga, mille puhul ei saa „tavaliselt” EÜ artikli 87 lõike 3

punkti c alusel erandit teha. Lisaks ei viita see kirja lõige ühelgi viisil dekreetseaduse 269/2003 artikli 1 lõike 1 punktis d osutatud meetmele, millest tulenevalt oleks võinud oletada, et kõne all olev meede kujutab komisjoni arvates endast investeerimisabi, mida saab EÜ artikli 87 lõike 3 punkti c alusel heaks kiita.

31 Võttes neil asjaoludel arvesse seda, et oli võimatu algetada vähimatki sissejuhatavat arutelu, loobus Itaalia Vabariik komisjoni 19. detsembri 2003. aasta kirjale vastamast, kuna ta oli juba kogu vajaliku teabe esitanud oma 5. novembri 2003. aasta kirjas.

32 Itaalia Vabariik vaidleb lisaks vastu komisjoni argumendile, mille kohaselt ei ole esialgses etapis arutelu kõnealuste meetmete määratlemise üle olemasoleva abina vajalik, kuna nendega kehtestatud maksusoodustusi oleks pidanud hindama kui jätku Super DIT'i kehtestanud decreto legislativo'ga n°466 antavatele soodustustele.

33 Igal juhul väidab Itaalia Vabariik, et kõne all olevad meetmete kohaldamine ei saanud olla tehniliselt peatatud ning võttes arvesse kõne all olevate meetmete kohaldamise tähtaega, ei olnud algamise otsusel meetmete suhtes mingit peatavat toimet. Itaalia Vabariik leiab, et ta toimis õigesti kui ta algamise otsuse peale ei reageerinud, kuna sellega jättis ta endale võimaluse tugineda lõpliku otsuse vastu esitatud hagi raames selles otsuses esinenud võimalikele vigadele.

34 Komisjon lükkab Itaalia Vabariigi argumendid tagasi.

Esimese Astme Kohtu hinnang

35 Tuleb märkida, et EÜ artiklis 88 sätestatud riigiabi järelevalvemenetluses tuleb eristada ühelt poolt esialgse uurimise etappi nimetatud artikli lõike 3 alusel, mille eesmärk on võimaldada komisjonil kujundada vaid esmane arvamus selle kohta, kas asjassepuutuv meede kujutab endast riigiabi ja kas asjaomane abi on ühisturuga osaliselt või täielikult kokkusobiv, ning teiselt poolt sama artikli lõikes 2 nimetatud ametlikku uurimise etappi. Ainult selle uurimise raames, mis peab komisjonil võimaldama hankida juhtumi kõigi asjaolude kohta täielikku teavet, näeb asutamisleping ette komisjoni kohustuse küsida asjassepuutuvatelt isikutelt selgitusi (Esimese Astme Kohtu 12. detsembri 2006. aasta otsus kohtuasjas T⁹⁵/03: Asociación de Estaciones de Servicio de Madrid et Federación Catalana de Estaciones de Servicio vs. komisjon, EKL 2006, lk II-4739, punkt 133).

36 Vastavalt määruse nr 659/1999 artikli 4 lõikele 4 peab komisjon algetama EÜ artikli 88 lõikes 2 sätestatud menetluse, kui esialgne uurimine ei võimaldanud ületada kõiki raskusi, mis ilmnesisid seoses küsimusega, kas talle kontrollimiseks antud riiklik meede kujutab endast EÜ artikli 87 lõike 1 tähenduses abi, või siis, kui komisjonil ei olnud esialgse uurimise käigus võimalik veenduda, et kõnealune meede, isegi kui see kujutab endast abi, on siiski kokkusobiv ühisturuga (eespool punktis 35 viidatud kohtuotsus Asociación de Estaciones de Servicio de Madrid et Federación Catalana de Estaciones de Servicio vs. komisjon, punkt 134).

37 Arvestades EÜ artikli 88 lõikes 2 ette nähtud menetluse algamise otsuse õiguslikke tagajärgi, peab komisjon, määratledes nimetatud meetmed ajutiselt uue abina, kuigi kõnealune liikmesriik võib selle määratlusega mitte nõustuda, meetmed asjaomase liikmesriigiga eelnevalt läbi arutama, andmaks talle võimaluse vajaduse korral komisjonile näidata, et tema arvates ei kujuta nimetatud meetmed endast abi või et tegemist on olemasoleva abiga (eespool punktis 28 viidatud kohtuotsus Itaalia vs. komisjon, punkt 29).

38 Itaalia ametiasutuste ja komisjoni teenistuste vahel toimunud kirjavahetuse uurimisel ei ilmne, et komisjon on mõnda temal lasuvatest kohustustest rikkunud.

39 Esiteks sisaldab komisjoni 22. oktoobri 2003. aasta kiri, mis kujutab endast üldist

teabenõuet kõigi dekreetseaduses 269/2003 esinevate meetmete kohta, osas „4. meede” kõnealuseid meetmeid.

40 Selles kirjas, milles komisjon märgib, et teatud maksumeetmete puhul „tundub, et need võimaldavad teha teatud ettevõtjate kategooriatele maksusoodustusi, või isegi anda [EÜ] artikli 87 lõike 1 tähenduses *ad hoc* abi teatud ettevõtjatele”, kutsus komisjon Itaalia ametiasutusi üles täpsustama sätestatud maksusoodustuste täpset laadi, abisaajate nimesid ja nende (samuti eeldatavat) arvu, maksusoodustuste rakendamisest tulenevat (samuti eeldatavat) maksualast mõju, nende võimalikku õigustust maksusüsteemis ja muid asjaolusid, mis võimaldaksid komisjonil oma arvamust kujundada.

41 Itaalia ametiasutused vastasid sellele kirjale oma 5. novembri 2003. aasta kirjaga, rõhutades nende meetmete üldist laadi, et lükata ümber kõne all olevate meetmete riigiabiks kvalifitseerimine.

42 Teiseks täpsustas komisjon oma 19. detsembri 2003. aasta kirjas, et tal ei ole piisavalt teavet, mis võimaldaks välistada, et uuritavad maksusoodustused kujutavad endast maksusoodustusi ainult teatud ettevõtjatele, mille noteerimine on reguleeritud turul abikava kohaldamise perioodil heaks kiidetud ning see soodustus toob kaasa moonutusi konkurentsisis ja ühenduse kaubanduses. Samas täpsustab ta ka, et tal ei ole teavet, mis võimaldaks välistada, et dekreetseaduse 269/2003 artiklis 11 sätestatud maksusoodustused kujutavad endast tegevusabi, mis tavaliselt on ühisturuga kokkusobimatu, kuna need ei ole suunatud EÜ artikli 87 lõikes 3 sätestatud investeeringutele või eesmärkidele. Lõpuks kutsus komisjon Itaalia ametiasutusi üles teavitama potentsiaalseid nimetatud maksusoodustustest kasusaajaid võimalusest, et kui nimetatud abi leitakse olevat ebaseaduslik, nõutakse see abi neilt tagasi.

43 Selles kirjas esitas komisjon Itaalia ametiasutustele oma esialgse analüüsi ja andis sel viisil neile võimaluse esitada oma võimalikud vastuväited. Itaalia ametiasutused sellele aga ei vastanud.

44 Eeltoodut arvestades tuleb järeldada, et vastupidi sellele, mida väidab Itaalia Vabariik, arutati vaidlusaluseid meetmeid komisjoniga, enne kui ta võttis vastu otsuse algatada EÜ artikli 88 lõikes 2 sätestatud menetlus.

45 Igal juhul tuleb meenutada, et isegi kui asjaomasel liikmesriigil peab kaitseõiguste järgimise nõudest tulenevalt olema võimalus teha tõhusalt teatavaks oma seisukoht teabe kohta, millele komisjon oma hinnangu rajas (vt selle kohta analoogia alusel Euroopa Kohtu 21. märtsi 1990. aasta otsus kohtuasjas C-142/87: Belgia vs. komisjon, EKL 1990, lk I-959, punkt 47), toob selliste kaitseõiguste rikkumine esialgses etapis lõpliku otsuse tühistamise sellegipoolest kaasa vaid siis, kui ilma selle rikkumiseta oleks menetlusel olnud teistsugune tulemus (vt selle kohta analoogia alusel Euroopa Kohtu eespool viidatud otsus Belgia vs. komisjon, punkt 48, ja 5. oktoobri 2000. aasta otsus kohtuasjas C-288/96: Saksamaa vs. komisjon, EKL 2000, lk I-8237, punkt 101; Esimese Astme Kohtu 8. juuli 2004. aasta otsus kohtuasjas T-198/01: Technische Glaswerke Ilmenau vs. komisjon, EKL 2004, lk II-2717, punkt 201 ja seal viidatud kohtupraktika). Seda peab tõendama asjassepuutuv liikmesriik, kuna igasugune kaitseõiguste rikkumine kujutab endast vorminõuete täitmata jätmist, mis tähendab, et asjaomane liikmesriik peab näitama rikkumisega tema subjektiivsetele õigustele tekkinud konkreetset negatiivset mõju (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus Technische Glaswerke Ilmenau vs. komisjon, punkt 203).

46 Sellega seoses tuleb märkida, et Itaalia Vabariik ei esitanud ühtegi tõendit, mis võimaldaks kinnitada, et ilma selle väidetava rikkumiseta oleks menetluse tulemus olnud teistsugune, vaid tõi selle kohta välja üksnes seda, et „keegi ei oska „aimata”, milline oleks olnud sissejuhatava arutelu mõju – mida kunagi aset ei leidnud ? menetluse hilisemale arengule”.

47 Eelkõige ei ole Itaalia Vabariik tõendanud negatiivset mõju, mis tuleneb EÜ artikli 88 lõikes 2 sätestatud menetluse algatamise otsuses sisalduvatest väidetavatest rikkumistest.

48 Kõigist eelnevatest põhjendustest lähtudes tuleb järeldada, et vaidlusalused meetmed olid Itaalia ametiasutustega läbi arutatud, enne kui komisjon võttis vastu otsuse menetluse algatamise kohta, ning igal juhul ei ole Itaalia valitsus tõendanud, et algatamise otsuses esineb viga või rikkumine, mille puudumise korral oleks menetluse tulemus olnud teistsugune.

49 Seega tuleb esimene väide põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

Kolmanda väite osa, mis tugineb võistlevuse põhimõtte rikkumisele

Poolte argumendid

50 Itaalia Vabariik väidab, et alles vaidlustatud otsuses, eelkõige selle põhjenduses 30 esitas komisjon esimest korda oma etteheite, mis puudutab soodustust, mida Itaalia ettevõtjad saavad tänu sellele, et kõnealuseid maksusoodustusi kohaldatakse kasumi suhtes, mida nad saavad maailmamastaabis, ja seda, et välismaised ettevõtjad võivad soodustusest kasu saada üksnes Itaalias realiseeritud kasumi osa eest. Sellega on komisjon seega rikkunud võistlevuse põhimõtet.

51 Itaalia Vabariik väidab, et menetluse algatamise otsuses ja kogu menetluse kestuse ajal tõstatas komisjon üksnes Itaalia ettevõtjate ja välismaiste ettevõtjate väidetava erineva kohtlemise küsimuse, mis seisneb selles, et esimesed saavad nimetatud sooduskorrast kasu, samas kui teised on nimetatud korra alt välja jäetud. Seevastu ei ole komisjon kunagi tõstatanud küsimust niisuguste Itaalia ja välismaiste ettevõtjate väidetava erineva kohtlemise osas, kes on kõne all oleva abikavaga hõlmatud.

52 Komisjon vaidleb Itaalia Vabariigi argumentidele vastu.

Esimese Astme Kohtu hinnang

53 Väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et võistlevuse põhimõtte, mis on kaitseõiguse osana ühenduse õiguse üldpõhimõtte, nõuab, et asjassepuutuv osapool saaks haldusmenetluses esitada tõhusalt oma seisukoha nende väidetavate faktiliste asjaolude, etteheidete ja olukordade tõele vastavuse ning asjakohasuse kohta, millele viitab komisjon, et toetada oma väidet EÜ asutamislepingu rikkumise olemasolu kohta (Euroopa Kohtu 10. juuli 2008. aasta otsus kohtuasjas C?413/06 P: Bertelsmann ja Sony Corporation of America vs. Impala, kohtulahendite kogumikus veel avaldamata, punkt 61; vt selle kohta ka Esimese Astme Kohtu 9. juuli 2008. aasta otsus kohtuasjas T?301/01: Alitalia vs. komisjon, kohtulahendite kogumikus veel avaldamata, punkt 169 ja seal viidatud kohtupraktika).

54 Tuleb meenutada, et määruse nr 659/1999 artikli 6 lõike 1 kohaselt esitatakse „[a]metliku uurimismenetluse algatamise otsuses kokkuvõtlikult asjakohased faktid ja õigusküsimused ning see sisaldab komisjoni esialgset hinnangut selle kohta, kas kavatsatud meetmel on abi iseloom, ja kahtlusi selle ühisturuga kokkusobivuse kohta”. See algatamise otsus peab võimaldama pooltel tõhusalt osaleda ametlikus uurimismenetluses, mille raames peab neil olema võimalus esitada oma argumendid. Selle jaoks on piisav, kui pooltele on teada põhjendused, millest lähtudes komisjon asus algul seisukohale, et kõnesolev meede võib kujutada endast uut, ühisturuga

kokkusobimatut riigiabi (Esimese Astme Kohtu 30. aprilli 2002. aasta otsus liidetud kohtuasjades T?195/01 ja T?207/01: *Gouvernement of Gibraltar vs. komisjon*, EKL 2002, lk II?2309, punkt 138).

55 Samuti tuleb märkida, et ametlik uurimismenetlus võimaldab omalt poolt süvendada ja selgitada menetluse algatamise otsuses tekkinud küsimusi ning kui lõplikus otsuses esinevad teatavad erinevused võrreldes menetluse algatamise otsusega, ei muuda need erinevused sellegipoolest lõplikku otsust õigusvastaseks.

56 Käesoleval juhul tuleb meenutada, et ametliku uurimismenetluse algatamise otsuses, täpsemalt selle punktis 19 osutas komisjon sellele, et talle näib, et kõne all olevad meetmed soodustavad ainult neid ettevõtjaid, kelle asukoht on Itaalias, erinevalt välismaistest ettevõtjatest, kes seal ainult tegutsevad, kuna viimastel ei ole õigust nimetatud meetmete alusel maksusoodustusi saada. Itaalia ametiasutused osutasid oma 21. aprilli 2004. aasta kirjas sellele, et dekreetseaduse 269/2003 artikli 11 alusel on välismaistel ettevõtjatel, kes tegutsevad Itaalias püsiva tegevuskoha kaudu ja kes on liidu reguleeritud turul noteeritud, samuti õigus nimetatud meetmetest kasu saada. Pärast seda kirja tuvastas ja täpsustas komisjon vaidlustatud otsuse põhjenduses 30, et Itaalia ettevõtjate ja välismaiste ettevõtjate erinev kohtlemine jäi siiski alles, kuna kõne all oleva abikava alusel antavad maksusoodustused puudutavad ühtede puhul maailmamastaabis ja teiste puhul Itaalias realiseeritud ja maksustatavat kasumit.

57 Seega tuleb märkida, nagu ka komisjon on õigesti rõhutanud, et komisjoni seisukoht on võrreldes menetluse algatamise otsuses väljendatud kahtlustega muutunud kindlasti rafineeritumaks just nimelt Itaalia ametiasutustega peetud vastastikuse dialoogi tulemusel, kellel on kogu ametliku uurimismenetluse jooksul olnud võimalus täpsustada oma seisukohta komisjoni etteheidete suhtes. Nimelt ei erine vastupidi Itaalia Vabariigi väidetule etteheide, mille komisjon vaidlustatud otsuse punktis 30 esitas, oma eseme poolest sellest, mille ta esitas algatamise otsuses, eelkõige selle punktis 19. Etteheide erineb ainult hinnangu osas, mis on antud Itaalias registreeritud ettevõtjate ja seal registreerimata ettevõtjate vahelisele erineva kohtlemise ulatuse kohta ning seega ka niisuguse soodustuse valikulisuse ulatuse osas, millest Itaalias registreeritud ettevõtjad kasu saavad.

58 Ühestki riigiabi kontrolli puudutavast sättest ega ka kohtupraktikast ei nähtu, et komisjonil on kohustus asjassepuutuvat liikmesriiki oma seisukohast enne otsuse vastuvõtmist teavitada, kui liikmesriigile oli antud võimalus oma märkusi esitada nagu käesoleval juhul (vt selle kohta eespool punktis 45 viidatud kohtuotsus *Technische Glaswerke Ilmenau vs. komisjon*, punkt 198).

59 Nagu on märgitud ka eespool punktis 45, kujutab igasugune kaitseõiguste rikkumine endast igal juhul vorminõuete täitmata jätmist, mis tähendab, et asjaomane liikmesriik peab näitama rikkumisega tema subjektiivsetele õigustele tekkinud konkreetset negatiivset mõju. Niisiis piisab, kui sellega seoses märkida, et Itaalia Vabariik ei ole näidanud, et väidetava rikkumise puudumisel oleks menetluse tulemus olnud teistsugune.

60 Sellest tuleneb, et kolmanda väite osa, mis tugineb võistlevuse põhimõtte rikkumisele, tuleb tagasi lükata.

2. Põhjendamise puudumine

61 Itaalia Vabariik toob EÜ artikli 253 rikkumise välja nii teise väite raames kui ka koos EÜ artikli 87 rikkumisega kolmanda, neljanda ja viienda väite raames.

Poolte argumendid

62 Oma teise väite raames heidab Itaalia Vabariik komisjonile ette, et viimane ei vastanud

sõnaselgelt tema 30. novembri 2004. aasta kirjas esitatud märkusele, mille ta esitas vastusena Borsa italiana märkustele ning milles ta väitis, et kõne all olevate meetmetega analoogsete tunnustega meede juba eksisteeris Itaalia õiguskorras nime Super DIT all. Selle meetme puhul, mis on seotud dekreetseaduse 269/2003 artikli 11 lõikes 4 sätestatud maksusoodustustega, on komisjon juba abi tagastamist nõudnud võimalike diskrimineerivate aspektide tõttu, mille Itaalia ametiasutused seejärel kõrvaldasid. Lisaks esitati see meede ametlikult majandus- ja rahandusministrite nõukogule, kes leidis, et see meede ei ole nõukogu ja nõukogus kokku tulnud liikmesriikide valitsuste esindajate 1. detsembri 1997. aasta resolutsiooni äriühingute maksustamise juhendi kohta (EÜT 1998, C 2, lk 2) tähenduses kahjustav.

63 Viidates eelkõige Esimese Astme Kohtu 6. märtsi 2003. aasta otsusele liidetud kohtuasjades T?228/99 ja T?233/99: Westdeutsche Landesbank Girozentrale ja Land Nordrhein-Westfalen vs. komisjon (EKL 2003, lk II?435; edaspidi „kohtuotsus WestLB”, punktid 279–281) ja seal viidatud kohtupraktikale, väidab Itaalia valitsus, et komisjon oleks pidanud esitama põhjused, millest tulenevalt ta leidis, et ta ei pea vastu võtma samasugust seisukohta, nagu ta võttis Super DIT?i suhtes. Komisjon oleks sisuliselt pidanud selgitama põhjuseid, millest tulenevalt ta tunnistas vaidlustatud otsuses ühisturuga kokkusobimatuks meetme, mis on analoogne veidi enne seda meedet võetud meetmega – käesoleval juhul Super DIT – ja mille suhtes ei ole esitatud ühtegi vastuväidet.

64 Oma kolmanda väite raames viitab Itaalia Vabariik EÜ artikli 253 rikkumisele tulenevalt sellest, et komisjon leidis vaidlustatud otsuses, et äriühingud, mille noteerimine on abikava kohaldamise perioodil heaks kiidetud, saavad kasu valikulisest eelisest. Komisjon kinnitas vaid, et selline erinev kohtlemine ei vasta ühelegi asjakohasele erisusele noteeritud ja noteerimata äriühingute olukorra vahel ning ei võtnud ka sellega seoses seisukohta argumentide osas, mille esitasid Borsa italiana ja ka Itaalia ametiasutused.

65 Oma neljanda väite raames kinnitab Itaalia valitsus, et vaidlustatud otsust ei ole põhjendatud osas, mis puudutab komisjoni järelust, et kõne all olev meede mõjutab ühendusesisest konkurentsi. Komisjon oleks pidanud esitama vähemalt konkreetseid asjaolud, millest lähtudes ta järeldas, et see meede võib moonutada konkurentsi ja potentsiaalselt mõjutada liikmesriikidevahelist kaubandust. See kehtib käesoleval juhul seda enam, et asjassepuutuvad ettevõtjad tegutsevad erinevates majandussektorites ja abi summad on väga väikesed. Komisjon ei ole tõendanud, et kõne all olevad meetmed kujutavad endast tegevusabi ning on tuginenud üldistele ja umbkaudsetele väidetele. Lisaks leiab Itaalia Vabariik, et komisjon uuris vaidlustatud otsuses ainult ühte vaidlusalustest meetmetest, milleks oli dekreetseaduse 269/2003 artiklis 11 sätestatud maksumäära vähendamine, ning ei käsitlenud dekreetseaduse 269/2003 artikli 1 lõike 1 punktis d sätestatud maksustatavalt summalt noteerimisega kaasnevate kulude mahaarvamist.

66 Lõpuks heidab Itaalia Vabariik komisjonile viiendas väites ette seda, et ta tugines kõne all olevate meetmete ühisturuga kokkusobimatuse osas üksnes ajaolule, et need meetmed kehtestavad tegevusabi, ning igal juhul seda, et ta ei põhjendanud õiguslikult piisavalt oma järelust, et kõne all olevad meetmed on ühisturuga kokkusobimatud.

67 Komisjon vaidleb Itaalia Vabariigi argumentidele vastu.

Esimese Astme Kohtu hinnang

68 Alustuseks tuleb meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt sõltub põhjendamiskohustuse ulatus asjaomase õigusakti olemusest ja selle vastuvõtmise kontekstist. Põhjendustest peavad selgelt ja ühemõtteliselt selguma õigusakti andnud institutsiooni arutluskäik, et võimaldada ühest küljest ühenduste kohtul teostada seaduslikkuse kontrolli ning teisest küljest huvitatud isikutel mõista võetud meetme põhjuseid, et oma õigusi kaitsta ja kindlaks teha, kas

otsus on sisuliselt põhjendatud. Ei ole nõutud, et põhjendustes oleks täpsustatud kõiki asjakohaseid faktilisi ja õiguslikke asjaolusid, kuna seda, kas akti põhjendus vastab EÜ artikli 253 nõuetele, tuleb hinnata mitte üksnes selle sõnastusest lähtudes, vaid akti tausta ning kõiki asjakohast valdkonda reguleerivaid õigusnorme arvestades (Euroopa Kohtu 2. aprilli 1998. aasta otsus kohtuasjas C-367/95 P: komisjon vs. Sytraval ja Brink's France, EKL 1998, lk I-1719, punkt 63; eespool punktis 63 viidatud kohtuotsus WestLB, punktid 278 ja 279 ning seal viidatud kohtupraktika). Eelkõige ei ole komisjon kohustatud võtma seisukohta kõikide argumentide osas, mis huvitatud isikud talle on esitanud. Piisab, kui ta toob välja otsuse ülesehituses olulist tähtsust omavad asjaolud ja õiguslikud kaalutlused (vt eespool punktis 63 viidatud kohtuotsus WestLB, punkt 280 ja seal viidatud kohtupraktika).

69 Pealegi võib komisjon abikava puhul piirduda asjassepuutuva kava üldiste omaduste uurimisega, ilma et ta oleks kohustatud vaatlema iga konkreetset kohaldamisjuhtu (Euroopa Kohtu 19. oktoobri 2000. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-15/98 ja C-105/99: Itaalia ja Sardiinia vs. komisjon, EKL 2000, lk I-8855, punkt 51, ja 29. aprilli 2004. aasta otsus kohtuasjas C-278/00: Kreeka vs. komisjon, EKL 2004, lk I-3997, punkt 24) selleks, et kontrollida, kas kaval on abi tunnuseid (Euroopa Kohtu 15. detsembri 2005. aasta otsus kohtuasjas C-66/02: Itaalia vs. komisjon, EKL 2005, lk I-10901, punkt 91).

70 Neist põhimõtetest lähtudes tuleb uurida, kas vaidlustatud otsus on piisavalt põhjendatud erinevate aspektide osas komisjoni hinnangus, mille Itaalia Vabariik on vaidlustanud.

Põhjenduse puudumine, mis tugineb sellele, et komisjon ei võtnud arvesse Itaalia õiguskorras olevat meetet, mis on oma olemuselt analoogne kõne all olevate meetmetega

71 Oma teise väite raames heidab Itaalia Vabariik komisjonile sisuliselt ette, et ta ei võtnud seisukohta väidetava järjepidevuse kohta kõne all oleva meetme, st dekreetseaduse 269/2003 artiklis 11 sätestatud maksuvähenduse ning Super DIT-i vahel.

72 Alustuseks tuleb märkida, et viide Super DIT-ile, millel on ajaline ja õiguslik seos kõne all olevate meetmetega, esitati ametlikult esimest korda Borsa italiana poolt 4. oktoobril 2004. aastal esitatud märkustes, mida Itaalia ametiasutused kommenteerisid oma 30. novembri 2004. aasta kirjas. Itaalia ametiasutuste ja Borsa italiana sõnul on kõne all olevad meetmed sisuliselt Itaalia maksusüsteemi üldpõhimõtetega põhjendatud, kuna Super DIT eksisteeris Itaalia õiguskorras juba eelnevalt.

73 Samuti tuleb märkida, nagu väitis ka Itaalia Vabariik, et komisjon on vaidlustatud otsuses esitanud põhjused, millest tulenevalt annavad dekreetseaduses 269/2003 osutatud maksusoodustused valikulise eelise EÜ artikli 87 lõike 1 tähenduses, mainimata Super DIT-i.

74 Itaalia Vabariigi argumentatsiooniga ei saa siiski nõustuda.

75 Sellega seoses tuleb kõigepealt märkida, et komisjon – nagu ta väidab oma kirjalikes dokumentides – ei ole kunagi võtnud seisukohta Super DIT-i võimaliku riigiabina kvalifitseerimise osas, millest ei ole komisjoni vastavalt EÜ artikli 88 lõikele 3 teavitatud ning mis tühistati 2001. aastal – millele Itaalia Vabariik vastu ei ole vaieldud – ja see ei olnud kõne all oleva abikavaga hõlmatud. Super DIT-i on dekreetseaduse 269/2003 artiklis 11 mainitud ainult selleks, et takistada asjaomaseid ettevõtjaid kahekordseid maksusoodustusi saamast.

76 Edasi, mis puudutab seda, et komisjon oli väidatavalt Super DIT-ist siseturul normide kohaldamise üle järelevalvekohustuse täitmisel ning Super DIT-i uurimisest majandus- ja rahandusministrite nõukogus teadlik, tuleb märkida esiteks, et need kaks aspekti ei kuulu riigiabi kontrolli valdkonda ning teiseks ei oma komisjoni ilmselge tegevusetus meetme suhtes, mis võib

endast kujutada riigiabi, tähtsust juhul – nagu käesolevas asjas –, kui abikavast ei ole komisjonile teatatud (vt selle kohta Euroopa Kohtu 11. novembri 2004. aasta otsus liidetud kohtuasjades C?183/02 P ja C?187/02 P: Demesa ja Territorio Histórico de Álava vs. komisjon, EKL 2004, lk I?10609, punkt 52).

77 Lisaks, asjaolu, et komisjon teadis Super DIT?i üksikasju ja et kuigi tal oli võimalus algselt ametlik uurimismenetlus, ei ole komisjon kunagi võtnud seisukohta Super DIT?i võimaliku riigiabina kvalifitseerimine osas, ei mõjuta mingil moel riigiabi mõistet EÜ artikli 87 lõike 1 tähenduses ega uue või olemasoleva abi kvalifitseerimist määruse nr 659/1999 tähenduses.

78 Isegi eeldusel, et Super DIT ja kõne all olev abikava on seotud selliselt, et ühega jätkatakse ja laiendatakse teist, ei oma igal juhul tähtsust asjaolu, et komisjon ei võtnud seisukohta Super DIT?i suhtes, sest antud kohtuasjas kõne all olev abikava, mida uuriti Super DIT?ist sõltumatult, kujutab endast riigiabi (vt selle kohta Euroopa Kohtu 7. juuni 1988. aasta otsus kohtuasjas 57/86: kreeka vs. komisjon, EKL 1988, lk 2855, punkt 10, ja 15. detsembri 2005. aasta otsus kohtuasjas C?148/04: Unicredito Italiano, EKL 2005, lk I?11137, punkt 105).

79 Lõpuks on oluline meenutada, et vastavalt eespool punktis 69 viidatud kohtupraktikale ei pea komisjon võtma seisukohta kõigi argumentide osas, mille huvitatud isikud talle esitasid. Ta võib piirduda otsuse ülesehituse seisukohast olulise tähtsusega asjaolude ja õiguslike kaalutluste esitamisega (vt selle kohta ka eespool punktis 45 viidatud kohtuotsus Technische Glaswerke Ilmenau vs. komisjon, punkt 60 ja seal viidatud kohtupraktika). Lisaks ei pea komisjon vaidlustatud otsust detailselt põhjendama, et vastata ka nendele argumentidele, mida ta ei pea asjakohaseks või peab väheoluliseks (vt selle kohta Euroopa Kohtu presidendi 29. aprilli 2005. aasta määrus kohtuasjas C?404/04 P?R: Technische Glaswerke Ilmenau vs. komisjon, EKL 2005, lk I?3539, punkt 37). Niisiis, kuna Super DIT ei ole kõne all oleva abikava osa ja kuna komisjon ei ole selle vastavust riigiabi käsitlevatele õigusnormidele mingil viisil hinnanud, ei ole see vaidlustatud otsuse ülesehituse seisukohast olulise tähtsusega.

80 Seega ei saa komisjonile ette heita, et ta ei vastanud konkreetsetele argumentidele, mille kohaselt kõne all olevate meetmetega jätkatakse väidetavalt Super DIT?i ja selle asjaolu tõttu võib neid Itaalia maksusüsteemi üldpõhimõtetest lähtudes pidada õigustatuks.

81 Seega tuleb teine väide põhjendamatusena tõttu tagasi lükata.

Vaidlustatud otsuse põhjenduste puudumine kõne all olevate meetmete valikulisuse osas

82 Komisjon pühendab vaidlustatud otsuse põhjendused 26–32 sellele, et näidata, et meede annab valikulise eelise.

83 Esiteks leiab komisjon vaidlustatud otsuse põhjenduses 26, et kõne all olevad meetmed kehtestavad maksusüsteemi tavatöös erandi ning soodustavad üksnes äriühinguid, kes suudavad saada noteerimiseks heakskiidu abikava lühikese kohaldamisaja jooksul, mille alt jäetakse välja need äriühingud, kes on eelnevalt noteeritud, kes ei vasta noteerimiseks vajalikele tingimustele ja kes otsustavad sel perioodil end mitte noteerida lasta.

84 Põhjendustes 27–29 selgitab komisjon põhjuseid, miks see erand ei ole maksusüsteemi olemusest tulenevalt õigustatud, seda seetõttu, et see erand ei tugine börsil noteeritud äriühingute ja börsil noteerimata äriühingute olukorra erinevusele. Komisjon täpsustab esiteks, et dekreetseaduse 269/2003 artiklis 11 sätestatud maksumäära vähendamine, mida kohaldatakse abisaajate poolt tulevikus realiseeritava kasumi suhtes, ei ole proportsionaalne, sest nimetatud kasumil pole mingit seost abisaajate noteerimisega, nende kapitali struktuuri ja muude noteerimisega seotud omadustega ning teiseks, et dekreetseaduse artikli 1 lõike 1 punktis d

sätetatud maksustatavast tulust mahaarvamine kujutab endast erakorralist abi, kuna see lisatakse tavalisele kulude mahaarvamisele. Lisaks on abikava lühike kestus vaidlustatud otsuse kohaselt vastuolus äriühingute noteerimise edendamise eesmärgiga, kuna see jätab sellest välja paljud potentsiaalsed abisaajad.

85 Teiseks toonitab komisjon vaidlustatud otsuse põhjenduses 30, et kõne all olevatel meetmetel on suur mõju teatud suuruses ettevõtjatele ja et need võivad moonutada konkurentsi, parandades nimetatud ettevõtjate seisundit võrreldes Itaalias registreerimata konkurentidega. Peale selle märgib ta, et kuna kõne all olevad soodustused antakse maksusüsteemi vahendusel, saavad nendest rohkem kasu Itaalia ettevõtjad, kelle puhul kohaldatakse maksuvähendust maailmamastaabis realiseeritud kasumi suhtes, kui välismaised ettevõtjad, kelle puhul kohaldatakse neid maksuvähendusi üksnes Itaalias realiseeritud kasumi suhtes. Komisjon välistab samuti igasuguse maksusüsteemi loomusest tuleneva põhjenduse, kuna abikava kujutab endast erakorralist abi, mis ei ole maksusüsteemi tavapärase haldamise raames õigustatud.

86 Eespool nimetatud punktidest nähtub, et komisjon on vaidlustatud otsuses selgelt väljendanud, milles seisneb kõne all olevatest meetmetest kasu saavate ettevõtjate valikuline eelis. Neil asjaoludel tuleb kolmanda väite osa, mis tugineb põhjenduse puudumisele, tagasi lükata.

Vaidlustatud otsuse põhjenduse puudumine osas, mis puudutab kõnealuste meetmete mõju konkurentsile ja ühendusesisesele kaubandusele

87 Tuleb meenutada, et ehkki komisjonil on kohustus otsuse põhjendustes viidata vähemalt abi andmise tingimustele, kui need võimaldavad näidata, et abi võib mõjutada liikmesriikidevahelist kaubavahetust ja moonutada või ähvardada moonutada konkurentsi, ei ole ta kohustatud tegema asjassepuutuvate turgude tegeliku olukorra, abist kasu saavate ettevõtjate turuosa, konkureerivate ettevõtjate seisundi ja liikmesriikidevahelise kaubanduse majanduslikku analüüsi. Lisaks ei pea komisjon juhul, kui abi on antud ebaseaduslikult, esitama tõendeid abi tegeliku mõju kohta konkurentsile ja liikmesriikidevahelisele kaubandusele. Kui komisjonil oleks selline kohustus, viiks see nõue selliste liikmesriikide eelistamisele, kes annavad ebaseaduslikku abi, nende liikmesriikide ees, kes teavitavad komisjoni kavandatavast abist (vt selle kohta Esimese Astme Kohtu 29. septembri 2000. aasta otsus kohtuasjas T⁷⁵⁵/99: CETM vs. komisjon, EKL 2000, lk II³²⁰⁷, punktid 100–103, ja eespool punktis 45 viidatud kohtuotsus Technische Glaswerke Ilmenau vs. komisjon, punkt 215).

88 Tulenevalt sellisest kohtupraktikast ei näi, et komisjon oleks käesoleval juhul rikkunud temal lasuvat kohustust põhjendada piisavalt vaidlustatud otsuse seda osa, mis puudutab kõne all olevate meetmete mõju konkurentsile ja ühendusesisesele kaubandusele.

89 Sellega seoses pühendab komisjon vaidlustatud otsuse punktid 34–37 sellele, et uurida kõnealuste meetmete mõju konkurentsile ja ühendusesisesele kaubandusele.

90 Esiteks rõhutab komisjon, et kõne all olevad meetmed võivad „moonutada äriühingutevahelist konkurentsi ja liikmesriikide vahelist kaubandust, sest abisaajad äriühingud võivad tegutseda rahvusvahelistel turgudel ja tegeleda kommerts? ja teistel majandusaladel turgudel, mida iseloomustab tugev konkurents” (vaidlustatud otsuse põhjendus 34).

91 Järgmiseks loetleb ta noteerimist taotleivate äriühingute finantseesmärgid, mille hulgas on finantsallikate suurendamine ja diferentseerimine, finantsvõimekuse suurendamine, turuhinnangute omandamine, ning toob esile, et „[v]õimaldades erakorralist maksusoodustust äriühingutele, kes otsustavad lasta end börsil noteerida, parandab kava nende äriühingute konkurentsiseisundit ja nende finantsvõimekust konkurentide suhtes”, samas täpsustades, et

kirjeldatud asjaolud „võivad soosida Itaalia kasusaajaid, kes tegutsevad ühendusesisese kaubavahetusega turgudel” ning seega „[mõjutab] kava [...] kaubavahetust ja moonutab konkurentsi” (vaidlustatud otsuse põhjendus 35).

92 Lõpuks täpsustab komisjon, et „Itaalia börsidel noteerimiseks heakskiidu saanud [kümme] äriühingu[t] kuuluvad erinevatesse sektoritesse, mis ulatuvad vabrikutööstusest kommunaalteenusteni ja [mis] on avatud rahvusvahelisele konkurentsile” ning leiab, et need antavad maksusoodustused on ulatuslikud ja võivad selle abikava kolme kohaldamisaasta jooksul ühe abisaaja kohta ulatuda kuni 11,7 miljonit euronit (vaidlustatud otsuse põhjendus 36).

93 Komisjon järeldeb vaidlustatud otsuse põhjenduses 37, et „kavast lähtuv konkurentsimoонutus on mitmetes kasumisaajate tegutsemissektorites oluline, arvestades, et sageli on nimetatud kasumisaajatel vastavates Itaalia sektorites mängida juhtiv osa, mis omakorda õigustab kavale antud negatiivset hinnangut”.

94 Vaidlustatud otsuse põhjendused võimaldavad seega Itaalia Vabariigil ja ühenduste kohtul aru saada põhjustest, mille tõttu komisjon leidis, et EÜ artikli 87 lõike 1 kohaldamise tingimused, mis puudutavad liikmesriikidevahelise kaubanduse mõjutamist ja konkurentsi moonutamist, olid käesoleval juhul täidetud.

95 Seda järeldest ei sea kahtluse alla Itaalia Vabariigi argument, mille kohaselt ei käsitletud konkurentsi moonutamise ja kõne all olevate meetmete mõju uurimisel liikmesriikidevahelisele kaubandusele dekreetseaduse 269/2003 artikli 1 lõike 1 punktis d osutatud meedet. Piisab, kui sellega seoses meenutada, et vaidlustatud otsuse põhjendustest 34–37, mis mainivad „kava” mõju, nähtub selgelt ja üheselt, et komisjoni arutluskäik käib kogu abikava kohta tervikuna ning seega mõlema kõnealuse meetme kohta.

96 Järelikult tuleb neljanda väite osa, mis tugineb vaidlustatud otsuse põhjenduse puudumisele kõne all olevate meetmete mõju kohta konkurentsile ja ühendusesisesele kaubandusele, samuti tagasi lükata.

Vaidlustatud otsuse põhjenduse puudumine kõne all olevate meetmete kokkusobimatuse osas ühisturuga

97 Komisjon pühendab vaidlustatud otsuse põhjendused 39–45 sellele, et analüüsida kõne all olevate meetmete kokkusobivust ühisturuga.

98 Kõigepealt rõhutab komisjon, et seda kokkusobivust tuleb hinnata EÜ artikli 87 lõigetes 2 ja 3 sätestatud eranditest lähtudes (vaidlustatud otsuse põhjendus 39) ning et Itaalia ametiasutused ei ole sõnaselgelt vaidlustanud tema hinnangut – mis on esitatud menetluse avamise otsuses ?, mille kohaselt ei ole käesoleval juhul ükski neist eranditest kohaldatav (vaidlustatud otsuse põhjendus 40). Seejärel toob komisjon esile, et „[...] kasusaajad [pole] seotud ühegi kuluga või on nad seotud grupierandi määruse või ühenduse suunitluste alusel abidele heakskiitmatute kuludega” (vaidlustatud otsuse põhjendus 41). Komisjon täpsustab ka, et EÜ artikli 87 lõikes 2 ja lõike 3 punktides a, b ja d sätestatud erandid ei ole käesoleval juhul kohaldatavad (vaidlustatud otsuse põhjendused 42–44). Lõpuks, mis puudutab eelkõige EÜ artikli 87 lõike 3 punkti c, siis komisjon rõhutab, et „[k]avaga sätestatud maksusoodustused pole seotud erinvesteeringute, töökohtade loomise või eriprojektidega” ja et „[t]egemist on lihtsalt niisuguste kulude vähendamisega, mida huvitatud äriühingud tavaliselt oma majandustegevuses kandma peavad ning seepärast peab neid käsitlema operatiivsete riigiabidena, mis ei ole ühisturuga vastavuses” (vaidlustatud otsuse põhjendus 45).

99 Mis puudutab aga eelkõige komisjoni väidetavat kohustust põhjendada eriti oma järeldest,

mille kohaselt ei ole kõne all olevad meetmed ühisturuga kokkusobivad, võrreldes võimalusega, et abi võiks – isegi tegevusabina – olla õigustatud, tuleb meenutada, et vastavalt eespool punktis 68 viidatud kohtupraktikale ei ole komisjon kohustatud avaldama arvamust kõigi huvitatud poolte argumentide kohta. Piisab, kui tuua välja otsuse ülesehituses olulist tähtsust omavad asjaolud ja õiguslikud kaalutlused. Lisaks ei pea komisjon vastavalt eespool punktis 79 viidatud kohtupraktikale vaidlustatud otsust detailselt põhjendama, et vastata ka nendele argumentidele, mida ta ei pea asjakohaseks või peab väheoluliseks.

100 Sellega seoses piisab, kui märkida, et komisjon on vaidlustatud otsuse põhjendustes 39–45 esitanud õiguslikult piisavalt peamised põhjendused oma järelduse kohta, et abikava on ühisturuga kokkusobimatu, ning on vaidlustatud otsuse põhjenduses 46 viidanud, et mitte ükski erand ei ole selle abi kui tegevusabi suhtes kohaldatav.

101 Tuleb märkida, et vaidlustatud otsuse põhjendused võimaldavad aru saada, millistel põhjustel komisjon EÜ artikli 87 lõigetes 2 ja 3 sätestatud erandite kohaldamise välistas, ning täpsemalt, millistel põhjustel ta kvalifitseeris vaidlusalused meetmed EÜ artikli 87 lõike 3 punkti c kohaldamisalast välja jäetud tegevusabiks, mitte investeerimisabiks.

102 Eelnevatest põhjendustest lähtudes tuleb viienda väite osa, mis tugineb vaidlustatud otsuse põhjenduse puudumisele kõne all olevate meetmete kokkusobimatuse kohta ühisturuga, tagasi lükata.

3. EÜ artikli 87 rikkumine

103 Itaalia Vabariik osutab EÜ artikli 87 rikkumisele kolmanda, neljanda ja viienda väite raames seoses komisjoni hinnanguga kõne all olevate meetmete erinevate aspektide kohta. Itaalia Vabariik vaidleb kolmanda väite raames vastu sellele, et börsil hiljuti noteeritud äriühingutele on antud eelis ning et see eelis on valikuline, neljanda väite raames, et kõne all olevatel meetmetel on mõju konkurentsile ja ühendusesisesele kaubandusele ning viienda väite raames, et kõne all olevad meetmed on ühisturuga kokkusobimatud.

Börsil hiljuti noteeritud äriühingutele antud eelise valikulisus

Poolte argumendid

104 Itaalia Vabariik väidab oma kolmanda väite raames, et uuritud meetmed ei ole valikulised või et meetmetest tulenev vahetegemine on maksusüsteemi olemusest ja struktuurist lähtuvalt õigustatud.

105 Itaalia valitsus vaidleb vastu vaidlustatud otsuse põhjenduses 26 esitatud märkusele, mille kohaselt seisneb valikuline eelis selles, et kõne all olevad meetmed teevad erandi „maksusüsteemi tavatöös ning [need] soodusta[vad] mõnesid äriühinguid või mõnesid tooteid, sest kujuta[vad] endast erikava, millest võivad kasu saada üksnes äriühingud, kes suudavad saada noteerimiseks heakskiidu kavaga sätestatud ajavahemiku jooksul”. Itaalia Vabariik leiab, et kuna kõne all olev abikava puudutab kõiki aktsiaseltsi, kes on potentsiaalselt võimelised oma aktsiaid noteerima, ei ole see meede valikuline. Nimelt on uus abikava suunatud tingimata neile, kes selle jõustumise hetkel täidavad selles abikavas sätestatud tingimused, mitte neile, kes neid ei täida või täitsid need eelnevalt.

106 Samuti vaidleb Itaalia valitsus vastu vaidlustatud otsuse põhjenduses 27 esitatud märkusele, mille kohaselt ei ole kõne all olev abikava Itaalia maksusüsteemi olemusest tulenevalt õigustatud ega proportsionaalne, kuna maksumäära vähendamine on kohaldatav abisaajate poolt tulevikus realiseeritava kasumi suhtes, millel ei ole mingit seost abisaajate noteerimisega, nende

kapitali struktuuri ega teiste börsil noteerimisega seotud omadustega, ning ei ole ka õigustatud lähtudes selle erieesmärkidest, sest selle kava lühike kestus muudab selle kättesaamatuks paljudele potentsiaalsetele abisaajatele. Itaalia valitsuse sõnul kehtestavad kõne all olevad meetmed maksusüsteemi loogikast tuleneva vahetegemise, kuna meetmed vastavad sellisele noteeritud äriühingute olukorrale, mis on objektiivselt erinev noteerimata äriühingute olukorrast. Noteeritud äriühingud seisavad silmitsi suurte kuludega, mis osaliselt jäävad nende kanda, kuna nad kas ei ole sellel maksustamisaastal, mil need kanti, mahaarvatavad, või juhul kui nad seda on, kaasneb nende mahaarvamise maksude arvel kokkuhoidmine, mis ei tohi ületada maksustatavale tulumaksule kohaldatavat maksumäära.

107 Euroopa Kohtu 8. novembri 2001. aasta otsus kohtuasjas C-143/99: *Adria-Wien Pipeline ja Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke* (EKL 2001, lk I-8365, punktid 41 ja 42) ning 13. veebruari 2003. aasta otsus kohtuasjas C-409/00: *Hispaania vs. komisjon* (EKL 2003, lk I-1487, punkt 52) kinnitavad Itaalia Vabariigi sõnul, et noteeritud äriühingute maksualane erinev kohtlemine kuulub süsteemi loogikasse ja ei kujuta endast valikulist toimumisviisi.

108 Mis puudutab komisjoni argumenti, mille kohaselt ei vasta dekreetseaduse artiklis 11 osutatud maksumääravähendus noteerimisega seotud kuludele, vaid äriühingute poolt saadud kasumile, siis väidab Itaalia Vabariik, et sellisel juhul ei ole tegemist eelisega, kuna määra vähendamisel ei ole mingit reaalselt mõju, kuid isegi kui see oleks eelis, oleks tegemist eelistega, mille olulisust on vähendatud noteerimiseks vajalike kulude võrra.

109 Seega, komisjoni argument, mille kohaselt erinev kohtlemine „ei vasta ühelegi maksualasest seisukohast olulisele vahetegemisele börsil noteeritud äriühingute ja börsiväliste äriühingute olukorra vahel” (vaidlustatud otsuse põhjendus 27), on õiguslikult vale.

110 Itaalia Vabariik lisab, et selleks, et hinnata kõne all olevate meetmete valikulisust, ei tule võrrelda mitte kõigi aktsiaseltside olukorda, vaid pigem ainult nende aktsiaseltside olukorda, kes võivad potentsiaalselt noteerimiseks heakskiidu saada. Sellisel juhul on ilmne, et vaidlusalused meetmed, mis on vahet tegemata suunatud kõigile aktsiaseltsidele, kes võivad potentsiaalselt noteerimiseks heakskiidu saada, ei ole mingil viisil „subjektiivselt” valikulised.

111 Itaalia Vabariigi sõnul ei ole komisjon lisaks arvesse võtnud kahe kõne all oleva meetme seotust, mis seisneb järjepidevuses eelnevalt kehtinud, hiljuti noteeritud äriühingutele maksusoodustusi ette näinud meetmega, st Super DIT-iga.

112 Samuti väidab Itaalia Vabariik, et meetmete mittevalikulisus säilib isegi siis, kui need meetmed on ajutised, seda enam, et ajaline piirang võimaldab kõne all oleva abikava viia vastavusse liikmesriigi eelarve nõuetega ning on seletatav sellega, et tegemist on katselise meetmega.

113 Seoses vaidlustatud otsuse põhjendusega 28, mille kohaselt dekreetseaduse 269/2003 artikli 1 lõike 1 punktis d sätestatud noteerimiskulude mahaarvamine kujutab endast samuti erakorralist abi, kuna see lisandub tavalisele kulude mahaarvamisele, rõhutab Itaalia Vabariik vaidlustatud otsuses esinevat vastuolu, mis seisneb selles, et ühelt poolt kinnitas komisjon, et nimetatud meedet võib abikava erieesmärgist tulenevalt pidada õigustatuks ning teiselt poolt ei tunnusta ta seda õigustatust teise kõne all oleva meetme suhtes, nimelt dekreetseaduse 269/2003 artiklis 11 ette nähtud maksuvähenduse suhtes.

114 Mis puutub vaidlustatud otsuse põhjendusse 30, mille kohaselt saavad kõne all olevatest meetmetest peamiselt kasu Itaalia ettevõtjad, kuna maksusoodustused on kohaldatavad nende maailmamastaabis realiseeritud kasumi suhtes, siis väidab Itaalia Vabariik, et meetme valikulisust tuleb hinnata üksnes võrreldes ühelt poolt olukordi, milleks meede on ette nähtud ja teiselt poolt

olukordi, mille see meede välistab, ning samas ei ole riigiabi olemasolu tuvastamiseks asjakohane omavahel võrrelda asjassepuutuvates meetmetes osutatud olukordasid, et hinnata, kas nad saavad tänu sellele meetmele võrdväärseid või erinevaid eeliseid.

115 Lõpuks rõhutab Itaalia Vabariik, et igasugust kõne all olevate meetmete erinevat mõju Itaalia äriühingutest abisaajate ja välismaistest äriühingutest abisaajate suhtes ei saa keelata, kuna on tavaline, et maksusüsteem on residentide osas rajatud maksustamise ja soodustuste universaalsuse reeglitele ning mitteresidentide osas territoriaalse maksustamise reeglile (vt selle kohta Euroopa Kohtu 14. veebruari 1995. aasta otsus kohtuasjas C?279/93: Schumacker, EKL 1995, lk I?225, punktid 31, 32 ja 34, ning 14. septembri 1999. aasta otsus kohtuasjas C?391/97: Gschwind, EKL 1999, lk I?5451, punktid 21–24).

116 Komisjon vaidleb Itaalia Vabariigi argumentidele vastu.

Esimese Astme Kohtu hinnang

117 EÜ artikli 87 lõige 1 keelab „teatud ettevõtjaid või teatud kaupade tootmist soodustava” riigiabi ehk teisisõnu valikulise abi (eespool punktis 69 viidatud 15. detsembri 2005. aasta kohtuotsus Itaalia vs. komisjon, punkt 94). Vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale ei hõlma aga riigiabi mõiste riigi meetmeid, millega kehtestatakse ettevõtjate erinev kohtlemine, ja seega *a priori* valikuliseid meetmeid, kui selline erinev kohtlemine tuleneb maksusüsteemi olemusest või ülesehitusest (Euroopa Kohtu 29. aprilli 2004. aasta otsus kohtuasjas C?159/01: Madalmaad vs. komisjon, EKL 2004, lk I?4461, punkt 42, ja 6. septembri 2006. aasta otsus kohtuasjas C?88/03: Portugal vs. komisjon, EKL 2006, lk I?7115, punkt 52 ja seal viidatud kohtupraktika).

118 Järelikult tuleb kõigepealt uurida, kas kõne all olevad maksumäära vähendamise meetmed on *a priori* valikulised ja vajaduse korral järgnevalt uurida, kas need meetmed on Itaalia maksusüsteemi olemusest ja ülesehitusest tulenevalt õigustatud, nagu väitis Itaalia Vabariik.

– Kõne all olevate meetmete *a priori* valikuline iseloom

119 Mis puudutab riigiabi mõistes sisalduvale olemuslikule valikulisusele antavat hinnangut, siis väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleb EÜ artikli 87 lõike 1 alusel kindlaks teha, kas antud õigusliku regulatsiooni raames võetud siseriiklik meede soodustab „teatud ettevõtjaid või teatud kaupade tootmist” võrreldes teistega, kes on nimetatud korra eesmärgi silmas pidades sarnases õiguslikus ja faktilises olukorras (vt eespool punktis 107 viidatud kohtuotsus Hispaania vs. komisjon, punkt 47, ja eespool punktis 117 viidatud kohtuotsus Portugal vs. komisjon, punkt 54 ja seal viidatud kohtupraktika).

120 Niisiis nähtub käesoleval juhul dekreetseaduse 269/2003 artikli 1 lõike 1 punktiga d ja artikliga 11 kehtestatud maksusoodustuse valikulisus erinevatest asjaoludest. Esiteks on õigus noteerimisele järgneva kolme aasta jooksul tulumaksumäära vähendamisele ning maksustatavast tulust noteerimisega kaasnevate kuludega võrdse summa mahaarvamisele ainult reguleeritud turul hiljuti noteeritud ettevõtjatel. Edasi, need ettevõtjad, st hiljuti noteeritud aktsiaseltsid peavad reguleeritud turul noteerimisele heakskiidu saama ajavahemikus 2. oktoober 2003, mis on dekreetseaduse 269/2003 jõustumise päev, kuni 31. detsember 2004, mis on vastavalt dekreetseaduse 269/2003 artiklile 11 esimese noteerimise tähtpäev. Niisiis saavad kõne all olevatest meetmetest kasu ainult ettevõtjad, kes teevad asjassepuutuvad tehingud (vt selle kohta eespool punktis 69 viidatud 15. detsembri 2005. aasta kohtuotsus Itaalia vs. komisjon, punkt 97) abikava lühikese viieteistkuulise kohaldamise perioodi jooksul (vt selle kohta analoogia alusel Esimese Astme Kohtu 6. märtsi 2002. aasta otsus liidetud kohtuasjades T?92/00 ja T?103/00: Diputación Foral de Álava jt vs. komisjon, EKL 2002, lk II?1385, punkt 49). Nimelt on välistatud, et kõik teised ettevõtjad, kes on juba noteeritud või need, kes ei täida ja ei suuda abikavaga kaetud

perioodi jooksul noteerimise tingimusi täita, saaksid abikava alusel kasu. Sellega seoses tuleb veel kord täpsustada – nagu tuleneb ka vaidlustatud otsuse põhjendusest 18 ning nagu komisjon korduvalt oma kirjalikes dokumentides väitis ilma, et Itaalia Vabariik oleks sellele vastu vaieldud –, et abikavaga sätestatud lühike periood on sisuliselt võrreldav ajaga, mis on vajalik noteerimise ettevalmistamiseks, algatamiseks ja lõpuleviimiseks, võttes arvesse sätteid, mis seda reguleerivad ja mis sätestavad ranged tingimused, mida ettevõtjad, kes noteerimist soovivad, peavad täitma. Seega olid kõne alla olevate meetmete poolt antavad soodustused – nagu tunnistas ka Itaalia Vabariik kohtuistungil – *de facto* kättesaadavad ainult neile ettevõtjatele, kes olid noteerimismenetluse algatanud, neile, kes vähemalt kavatsesid seda teha või neile, kes olid valmis lähiajal seda ette võtma.

121 Kuna äriühingutele, kes on abikavaga kaetud lühikese ajaperioodi jooksul noteerimiseks heakskiidu saanud, tehakse maksusoodustusi – nagu tulumaksumäära vähendamine ja noteerimisega seotud kulude maksustatavast tulust mahaarvamine, mis lisandub tavalisele mahaarvamisele ?, millele ei ole õigust ettevõtjatel, kes ei soorita selliseid tehinguid, nagu nende meetmetega on ette nähtud, saavad need äriühingud soodustusi, millele neil ei oleks õigus maksusüsteemi tavalise kohaldamise raames. Sellest asjaolust tulenevalt on kõne all olevad meetmed valikulised.

122 Lisaks on kõne all olevad meetmed valikulised, kuna nad seavad Itaalias registreeritud ettevõtjad soodsamasse olukorda kui need ettevõtjad, kes seal registreeritud ei ole (vt selle kohta analoogia alusel Euroopa Kohtu 14. juuli 1983. aasta otsus kohtuasjas 203/82: komisjon vs. Itaalia, EKL 1983, lk 2525). Nimelt – nagu rõhutab õigesti vaidlustatud otsuse põhjenduses 30 komisjon – saavad tavapärasest maksustamisviisist võimaldatavast maksusoodustusest erandi tegemisega kõigile Itaalias maksustatavatele ettevõtjatele, kes saavad heakskiidu mõnel reguleeritud turul noteerimiseks, kasu peamiselt Itaalias registreeritud äriühingud. Pealegi kohaldatakse viimaste puhul maksusoodustusi maailmamastaabis realiseeritud kasumi suhtes, samas kui välismaiste äriühingute puhul kohaldatakse nimetatud soodustusi ainult Itaalias realiseeritud kasumi suhtes.

123 Seda järeldust ei sea kahtluse alla Itaalia Vabariigi argument, mille kohaselt tuleb meetme valikulisust hinnata ainult võrreldes ühelt poolt olukordi, milleks meede on ette nähtud ja teiselt poolt olukordi, mille see meede välistab, mitte kõne all olevate meetmete poolt ette nähtud olukordi omavahel võrreldes. Sellega seoses tuleb meenutada, et EÜ artikli 87 lõige 1 keelab igasuguse abi, mis võib soodustada „teatud ettevõtjaid või teatud kaupade tootmist” ja määratleb abi lähtuvalt meetme tagajärgedest. Miski ei takista seega seda, nagu õigesti rõhutab ka komisjon, et meede, mis on juba piiratud teatud kindlaksmääratud subjektidega – käesoleval juhul börsil noteeritud äriühingud – soodustab teatud abisaajaid suuremas ulatuses – käesoleval juhul Itaalia äriühingud, kelle puhul kohaldatakse maksusoodustusi maailmaskaalal realiseeritud kasumi suhtes – kui teisi äriühinguid, kes on samuti selle abikava kasusaajad nagu välismaised äriühingud, kelle puhul kohaldatakse maksusoodustusi ainult Itaalias realiseeritud kasumi suhtes.

124 Eelnevast tuleneb, et kõne all olevad meetmed soodustavad „teatud ettevõtjaid” EÜ artikli 87 lõike 1 tähenduses. Seega tuleb uurida, kas nimetatud meetmetega kehtestatud erinev kohtlemine on õigustatud lähtuvalt selle maksusüsteemi olemusest või üldisest ülesehitusest, kuhu need meetmed kuuluvad.

– Kõne all olevate meetmete õigustatus lähtuvalt Itaalia maksusüsteemi olemusest ja ülesehitusest

125 Sellega seoses tuleb meelde tuletada, et kui selline erinev kohtlemine põhineb muudel eesmärkidel kui üldise süsteemiga taotletavad eesmärgid, käsitletakse kõnealust meedet põhimõtteliselt meetmena, mis vastab EÜ artikli 87 lõikes 1 ette nähtud valikulisuse tingimusele (vt

selle kohta Euroopa Kohtu 2. juuli 1974. aasta otsus kohtuasjas 173/73: Itaalia vs. komisjon, EKL 1972, lk 709, punkt 33, ja eespool punktis 107 viidatud kohtuotsus Adria-Wien Pipeline ja Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke, punkt 49). Lisaks peab liikmesriik, kes on ettevõtjate vahel koormiste osas sellise erineva kohtlemise kehtestanud, tõendama, et see on kõnealuse süsteemi olemusest ja ülesehitusest lähtuvalt tõesti põhjendatud (eespool punktis 117 viidatud kohtuotsus Madalmaad vs. komisjon, punkt 43).

126 Itaalia Vabariigi sõnul kujutab maksuvähendus kõne all olevates meetmetes osutatud äriühingute noteerimiseks maksualast stiimulit, võttes arvesse asjaolu, et kõik äriühingud, kes soovivad börsil või muul reguleeritud turul noteerimiseks heakskiitu, peavad nende suurte kuludega silmitsi seisma. Nimetatud meetmed vastavad seega nende äriühingute spetsiifilisele olukorrale, kes ootavad noteerimise heakskiitu, ning see olukord on objektiivselt erinev teiste äriühingute olukorrast.

127 Sellega seoses täpsustab komisjon vaidlustatud otsuse põhjenduses 27, et kõne all olevad meetmed ei vasta ühelegi maksualasest seisukohast olulisele vahetegemisele börsil noteeritud äriühingute ja börsiväliste äriühingute olukorra vahel.

128 Seega tuleb kontrollida, kas komisjon on õigesti välistanud igasuguse vastavuse kõne all olevate meetmete ja nende meetmete abisaajaid objektiivselt iseloomustava olukorra vahel.

129 Sellest tulenevalt tuleb kahte meedet eraldi uurida.

130 Esiteks – nagu komisjon vaidlustatud otsuse põhjenduses 27 õigesti märgib – on dekreetseaduse 269/2003 artiklis 11 osutatud maksusoodustused, mida antakse noteerimise korral, kohaldatavad abisaajatest ettevõtjate tulevikus realiseeritava kasumi suhtes, millel ei ole mingit seost abisaajate noteerimiseks heakskiidu saamisega ega pärast noteerimist kantavate kuludega ega ka ühegi teise sellest eriolukorrast tuleneva väidetava ebasoodsa tingimusega. Lisaks, arvestades abikava lühikest kohaldamisaega, ei ole abikava õigustatud ka tulenevalt selle erieesmärkidest, st edendada ettevõtjate noteerimist, kuna see välistab *de facto* paljud potentsiaalsed abisaajad.

131 Itaalia Vabariik ei toonud pealegi esile mingit seost noteeritud äriühingute eripära – täpsemalt väidatavalt noteerimisest seoses kapitaliturule juurdepääsu ja organisatoorsete kuludega tulenevate ebasoodsate tingimuste – ja nimetatud meetmete vahel.

132 Järelikult, isegi kui eeldada, et noteeritud äriühingutel võib olla noteerimata äriühingutest erinevad iseloomustavad tunnused, eelkõige selles osas, mis puudutab juurdepääsu kapitaliturule ja organisatoorseid kulusid, siis tuleb asuda seisukohale, et dekreetseaduse 269/2003 artiklis 11 osutatud maksusoodustustel ei ole nende iseloomustavate tunnustega mingit seost.

133 Teiseks – nagu komisjon vaidlustatud otsuse põhjenduses 28 õigesti märkis – kujutab dekreetseaduse 269/2003 artikli 1 lõike 1 punktis d osutatud maksustatavast tulust mahaarvamine, mis lisandub kulude tavalisele mahaarvamisele, endast samuti erakorralist abi. Isegi kui eeldada, et seda meedet võib lähtudes abikava taotletavast erieesmärgist edendada äriühingute noteerimist pidada õigustatuks, on see meede siiski, nagu komisjon õigesti märkis, tulenevalt selle lühikesest kohaldamisajast nimetatud eesmärgiga vastuolus, kuna välistab paljud potentsiaalsed abisaajad.

134 Lisaks ei ole vastupidi Itaalia Vabariigi argumentidele vaidlustatud otsuses ühtegi vastuolu, kuna tundub, et komisjon on selles välistanud igasuguse võimaluse dekreetseaduse 269/2003 artiklis 11 sätestatud maksusoodustusi süsteemi olemuse või ülesehitusega õigustada (vaidlustatud otsuse põhjendus 27), tunnustades samas seevastu võimalust õigustada dekreetseaduse 269/2003 artikli 1 lõike 1 punktis d osutatud maksusoodustusi (vaidlustatud

otsuse põhjendus 28).

135 Seoses sellega välistas komisjon õigesti esimese meetme puhul algusest peale igasuguse võimaluse seda õigustada, kuna nimetatud meetmel ei ole mingit seost noteerimiseks heakskiidetud äriühingutele omase olukorraga ning teise meetme puhul igasuguse võimaluse seda käesoleval juhul õigustada, olles märkinud, et sellist meedet oleks olnud võimalik õigustada, kuna see puudutab noteerimisega seotud kulusid.

136 Seega tuleb järeldada, et komisjon ei ole sellega, et ta leidis, et kõne all olevad meetmed soodustavad „teatavaid ettevõtjaid ja teatavate kaupade tootmist”, ning kuna puudub otsene seos nimetatud meetmete ja abikava eesmärkide vahel, siis need ei sobitu Itaalia maksusüsteemi olemuse ja ülesehitusega, rikkunud EÜ artikli 87 lõiget 1.

137 Seda järeldust ei sea kahtluse alla Itaalia Vabariigi argument kõne all olevate meetmete ja eelnevalt kehtinud analoogse meetme ehk Super DIT?i vahelise väidetava seose kohta.

138 Selles osas ei ole Itaalia Vabariik esile toonud, et selline seos eksisteeriks.

139 Esiteks tuleb märkida, et kahe kava järjepidevus on katkenud, kuna Super DIT tunnistati kehtetuks 2001. aastal ? isegi kui selle kohaldamist jätkati ajutiselt äriühingute suhtes, kes 30. juunil 2001 sooritasid kapitali suurendamise toiminguid – ning kuna kõne all olevad meetmed kehtestati 2003. aasta oktoobris.

140 Lisaks on kahe kava kohaldamisala täiesti erinev. Super DIT nägi maksumäära vähendamise, mis on kohaldatav ainult kapitaliinvesteeringu suurendamisest saadava tavalise tulu suhtes, ette reguleeritud turul noteeritud aktsiatega äriühingutele kolmeks maksustamisperioodiks, mis järgnesid esimesele noteerimisele. Nagu komisjon rõhutab, oli Super DIT?i eesmärk leevendada ebasoodsaid tingimusi, mis noteerimise puhul kaasnevad uue riskikapitali sissemaksetega, mille maksustamine on võrreldes laenu abil rahastamisega ebasoodsam. Seevastu näevad kõne all olevad meetmed esiteks ette maksumäära vähendamise, mis on kohaldatavad kogutulule, ning teiseks noteerimisega seonduvate kulude mahaarvamise, mis lisandub tavalisele mahaarvamisele.

141 Igal juhul, isegi kui eeldada, et kaks järjestikust meedet kuuluvad jätkumise ja laiendamise loogilisse raamistikku, siis ei piisa ainuüksi sellest aspektist, et tõendada, et kõne all olevad meetmed kuuluvad süsteemi olemusse ja ülesehitusse, kuna – nagu on märgitud eespool punktis 76 – komisjon ei ole Super DIT?i kui võimaliku riigiabi kohta otsust teinud.

142 Lõpuks, mis puudutab Itaalia Vabariigi argumenti, mis tugineb sisuliselt residentide ja mitteresidentide erineva kohtlemise vastavusele liikmesriigi maksusüsteemiga, siis tuleb käesoleval juhul meelde tuletada, et kõne all olevate meetmete mõju ei tulene iseenesest maksustatava summa kindlaksmääramisest ja seega maksustamise tingimustest, mille ühtsust Itaalia Vabariik rõhutas. See mõju tuleneb pigem – nagu väitis õigesti komisjon – otsusest siduda kõne all olev kasum maksubaasiga, mis kujutab endast aga maksusüsteemi loogika vastast valikut. Teiste sõnadega, soodustused, mille eesmärk on põhimõtteliselt edendada reguleeritud turul noteerimist, kohalduvad maksubaasi suhtes, millel ei ole mingit seost noteerimisega. Järelikult isegi kui soodustused pärinevad noteerimisest, siis praktiliselt annab abikava erinevaid soodustusi sõltuvalt selles, kas abisaaja on asutatud Itaalias või väljaspool Itaaliat.

143 Eelnevast tuleneb, et kolmas väide tuleb tagasi lükata osas, mis puudutab EÜ artikli 87 lõike 1 rikkumist.

Kõne all olevate meetmete mõju ühendusesisesele kaubandusele ja konkurentsile

Poolte argumendid

144 Neljanda väite raames vaidlustab Itaalia Vabariik komisjoni analüüsi osas, mis puudutab konkurentsi kahjustamise ja ühendusesisese kaubanduse mõjutamise kahte tingimust.

145 Itaalia Vabariigi sõnul on konkurentsi kahjustamine oma määratluse järgi muudatus eksisteerivas konkurentsitasakaalus, st mõju, mida saab hinnata vaid teatud perioodi kohta. Komisjon ei ole täpsustanud põhjuseid, millest tulenevalt ta leiab, et hoolimata vaidlustatud meetmete lühikesest kestusest ja nende piiratud summast, võivad need meetmed siiski püsivalt konkurentsitasakaalu muuta. Sellega seoses viitab Itaalia Vabariik kohtupraktikale, mille kohaselt võib suhteliselt väikesesummaline abi mõjutada kaubandust, „kui abisaaja ettevõtja tegutseb sektoris, mida iseloomustab tugev konkurents”, et järeldada, et komisjon oleks pidanud teostama kas või kokkuvõtliku analüüsi nende sektorite kohta, kus kõne all olevate meetmete erinevad abisaajad võisid tegutseda, ja konkurentsiolukorra kohta nendest sektorites ? selline analüüs käesoleval juhul puudub aga täielikult.

146 Kuigi oleks tulnud teha majanduslik analüüs, piirdus komisjon üldist laadi väidete esitamisega, tegemata vahet ühenduse ja pelgalt siseriikliku huviga sektorite vahel, olgugi et ta tunnistas, et teatud abisaajad võisid viimastes sektorites tegutseda.

147 Lisaks ei ole komisjon tõendanud, et kõne all olevad meetmed kujutavad endast tegevusabi. Itaalia Vabariigi sõnul on nende meetmete eesmärk vastupidi soodustada äriühingute varalise seisundi tugevdamist pärast noteerimist. Kuna seega on tegemist struktuuriliste meetmetega, mitte abiga jooksvaks haldamiseks, oleks komisjon pidanud nõuetekohaselt analüüsima nende eeldatavat mõju konkurentsile.

148 Mis puudutab täpsemalt konkurentsi moonutamist, siis väidab Itaalia Vabariik, et maksusoodustus, mis võib kolme aasta jooksul, mil vähendatud määra kohaldatakse, säästa kokku 11,7 miljonit eurot, ei avalda iseenesest vaidlustatud otsuses arvesse võetud abikavast kasusaajate, st kõige olulisemad turuettevõtjate konkurentsiseisundile võrreldes nende ettevõtjate käibega, olulist mõju, kui just ei viida läbi üksikasjalikum uurimist, mida käesoleval juhul ei ole tehtud.

149 Lõpuks, kuna määra vähendamise eesmärk on asetada võrdsesse olukorda äriühingud, kes said äsja noteerimiseks heakskiidu ja kes kannavad suuri kulusid, ning noteerimata äriühingud ja äriühingud, kes ei saanud noteerimiseks heakskiitu, siis ei kujuta see vähendamine noteeritud äriühingute jaoks eelist ning sellega ei kaasne seetõttu mingit konkurentsi moonutamist.

150 Komisjon vaidleb Itaalia Vabariigi argumentidele vastu.

Esimese Astme Kohtu hinnang

151 EÜ artikli 87 lõige 1 keelab abi, mis mõjutab liikmesriikidevahelist kaubandust ning kahjustab või ähvardab kahjustada konkurentsi.

152 Nende kahe tingimuse hindamisel ei pea komisjon tõendama abi tegelikku mõju liikmesriikidevahelisele kaubandusele ega konkurentsi tegelikku moonutamist, vaid üksnes uurima, kas need abimeetmed võivad mõjutada kaubavahetust ja kahjustada konkurentsi (vt eespool punktis 69 viidatud 15. detsembri 2005. aasta kohtuotsus Itaalia vs. komisjon, punkt 111 ja seal viidatud kohtupraktika).

153 Eelkõige siis, kui liikmesriigi poolt antud abi tugevdab ühendusesiseses kaubanduses ühe ettevõtja positsiooni võrreldes teiste konkureerivate ettevõtjatega, tuleb viimaseid käsitleda ettevõtjatena, keda see abi mõjutab. Seega ei ole vaja, et abi saavad ettevõtjad osaleksid ise ühendusesiseses kaubanduses. Kui liikmesriik annab ettevõtjale abi, võidakse sellega siseriiklikku tegevust säilitada või suurendada, mille tagajärjel vähenevad teistes liikmesriikides asutatud ettevõtjate võimalused siseneda selle liikmesriigi turule. Lisaks võib sellise ettevõtja tugevdamine, kes kuni selle ajani ei osalenud ühendusesiseses kaubanduses, panna ta olukorda, mis võimaldab tal siseneda teise liikmesriigi turule (vt selle kohta eespool punktis 69 viidatud 15. detsembri 2005. aasta kohtuotsus Itaalia vs. komisjon, punktid 115 ja 117 ning seal viidatud kohtupraktika).

154 Isegi suhteliselt vähese tähtsusega abi mõjutab liikmesriikidevahelist kaubandust, kuna nendes sektorites, kus abi saavad ettevõtjad tegutsevad, on tihe konkurents (vt selle kohta Esimese Astme Kohtu 30. aprilli 1998. aasta otsus kohtuasjas T-214/95: Vlaams Gewest vs. komisjon, EKL 1998, lk II-717, punkt 49).

155 Lisaks tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et kui riigiasutus soodustab tiheda konkurentsiga sektoris tegutsevat ettevõtjat seeläbi, et annab talle teatava eelise, kahjustab ta sellega konkurentsi või tekitab konkurentsi kahjustamise ohu. Kui soodustust vähendatakse, siis on konkurentsi vähem kahjustatud, kuid seda on siiski kahjustatud. EÜ artikli 87 lõikes 1 osutatud keeld on aga kohaldatav igasuguse abi suhtes, mis kahjustab või ähvardab konkurentsi kahjustada, sõltumata selle summast, kuna see mõjutab liikmesriikidevahelist kaubandust (eespool punktis 154 viidatud kohtuotsus Vlaams Gewest vs. komisjon, punkt 46).

156 Vaidlustatud otsuse põhjendustest 34–36 nähtub, et komisjon uuris vastavalt eespool viidatud kohtupraktikale, kas kõne all olevad meetmed võivad konkurentsi kahjustada ja mõjutada liikmesriikidevahelist kaubandust. Komisjoni sõnul parandavad kõne all olevad meetmed niisuguste abisaajate äriühingute konkurentsiseisundit ja maksevõimet, kes võivad tegutseda rahvusvahelistel ja tiheda konkurentsiga turgudel, mis võib lisaks soodustada Itaalia abisaajaid, kes tegutsevad turgudel, kus toimub ühendusesisene kaubandus. Komisjon täpsustab ka, et abi saavad äriühingud kuuluvad erinevatesse sektoritesse alates tootmissektorist kuni kommunaalteenusteni, mis on kõik avatud rahvusvahelisele konkurentsile, ning et maksusoodustustest saadav kasu on oluline ning see võib abikava kolme kohaldamisaasta jooksul ulatuda kuni 11,7 miljoni euronit ühe abisaaja kohta.

157 Niisiis vastupidi Itaalia Vabariigi argumentidele ei olnud komisjon kohustatud tõendama „pidevat” ohtu konkurentsile, läbi viima üksikasjalikum uurimist kõne all olevate meetmete olulise mõju kohta abisaajate konkurentsiseisundile ning veel vähem võrreldes abisaajate käibega. Nimelt ei nõua kohtupraktika, et konkurentsimoontonus või sellise moonutuse oht ning mõju ühendusesisesele kaubandusele oleks tuntav või oluline (eespool punktis 120 viidatud kohtuotsus Diputación Foral de Álava jt vs. komisjon, punkt 78). Nagu on märgitud eespool punktides 155 ja 156, ei ole asjaolu, mille Itaalia Vabariik esile tõi ja mille kohaselt on abi vähetähtis, käesoleval juhul asjakohane, kuna abi saavad ettevõtjad tegutsevad konkurentsile avatud sektorites.

158 Lisaks, nagu on juba eespool punktis 87 seoses abist komisjonile teavitamata jätmisega välja toodud, ei pea otsus, milles tuvastatakse, et abi on ühisturuga kokkusobimatu, tingimata tuginema sellele, et näidatakse ära abi tegelik mõju, mis tekib konkurentsile ja liikmesriikidevahelisele kaubandusele.

159 Lisaks ei kohusta vastupidi Itaalia Vabariigi väidetule ka asjaolu, et mõned abi saavad ettevõtjad võivad tegutseda vaid siseriikliku huviga turgudel, komisjoni üksikasjalikku analüüsi läbi viima.

160 Igal juhul – nagu on välja toodud eespool punktis 69 – võib komisjon abikavade puhul selleks, et kindlaks teha, kas teataval kaval on abi tunnuseid, piirduda vaadeldava kava üldiste omaduste uurimisega, ilma et ta peaks kontrollima iga konkreetset kohaldamisjuhtu. Asjaolu, et kava võib soodustada ka ettevõtjaid, kes tegutsevad riikliku huviga turul, ei sea kahtluse alla seda järeldust, millest piisab, et kohaldada EÜ artikli 87 lõiget 1 abikava suhtes (vt selle kohta analoogia alusel eespool punktis 69 viidatud 15. detsembri 2005. aasta kohtuotsus Itaalia vs. komisjon, punktid 91 ja 92 ning seal viidatud kohtupraktika).

161 Mis puudutab Itaalia Vabariigi argumenti, mis tugineb sellele, et maksumäära vähendamise eesmärk on sisuliselt neutraliseerida ebasoodsad tingimused, mis tulenevad abi saavate ettevõtjate noteerimisest, siis tuleb märkida, et asjaolu, et riiklike meetmete eesmärk oli hüvitada lisakulud, mida ettevõtjad kandsid pärast nende noteerimist, ei saa välistada nende meetmete kvalifitseerimist riigiabiks EÜ artikli 87 tähenduses (vt selle kohta Euroopa Kohtu 5. oktoobri 1999. aasta otsus kohtuasjas C-251/97: Prantsusmaa vs. komisjon, EKL 1999, lk. I-6639, punkt 47).

162 Lõpuks, mis puudutab vahetegemist, mida Itaalia Vabariik püüab teha tegevusabi ja struktuuriabi vahel, siis tuleb märkida, et vastavalt eespool punktides 152–155 viidatud kohtupraktikale ei ole see käesoleva väite uurimisel asjakohane. Nimelt võib ühenduse turul tegutsevatele ettevõtjatele mis tahes abi andmine põhjustada konkurentsimoonutusi ja kahjustada liikmesriikidevahelist kaubandust (eespool punktis 120 viidatud kohtuotsus Diputación Foral de Álava jt vs. komisjon, punkt 72).

163 Seega tuleb neljas väide osas, mis tugineb EÜ artikli 87 lõike 1 rikkumisele, samuti põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

Kõne all olevate meetmete kvalifitseerimine tegevusabiks ja nende kokkusobimatus ühisturuga

Poolte argumendid

164 Itaalia Vabariik vaidlustab komisjoni hinnangu abikava kokkusobimatuse kohta ühisturuga.

165 Esiteks väidab ta, et isegi kui eeldada, et kõne all olevad meetmed kujutavad endast tegevusabi, siis ei takista see nende kuulumist EÜ artikli 87 lõike 3 punkti c kohaldamisalasse. Sellega seoses viitab Itaalia Vabariik ka komisjoni 22. detsembri 1999. aasta otsusele 2000/410/EÜ abikava kohta, mida Prantsusmaa kavatseb anda Prantsuse sadamasektorile (EÜT 2000, L 155, lk 52), milles komisjon tunnistas, et tegevusabi on õiguspärane teatud arvu asjaolude alusel – nagu abi piiratud majanduslik mõju, asjaolu, et abisaajad olid väikese ja keskmise suurusega ettevõtjad ning puudusid kolmandate huvitatud poolte vastuväited –, mis esinevad ka käesoleval juhul. Komisjon oleks seega pidanud tunnistama kõne all olevate meetmete õiguspärasust või vähemalt põhjendama täpsemalt oma järeldust nende meetmete ühisturuga kokkusobimatuse kohta, mis ei oleks pidanud tuginema nende meetmete kvalifitseerimisel tegevusabiks.

166 Teiseks väidab Itaalia Vabariik, et kõne all olevad meetmed kujutavad endast igal juhul investeerimisabi, kuna börsil noteerimine hõlmab kulusid, mis on omased abisaaja äriühingu varalise seisundi ja struktuuri tugevdamise toimingule, ning seega kestva mõjuga kulusid, st investeeringuid.

167 Kolmandaks leiab Itaalia Vabariik, et kõne all olevate meetmetega taotletav eesmärk, st börsinoteeringute arvu suurendamine ja noteeringute edendamine on majanduspoliitiline erieesmärk, mis võib kuuluda EÜ artikli 87 lõike 3 punkti c kohaldamisalasse.

168 Komisjon vaidleb Itaalia Vabariigi argumentidele vastu.

Esimese Astme Kohtu hinnang

169 Tuleb meenutada, et komisjonil on EÜ artikli 87 lõike 3 kohaldamisel ulatuslik kaalutusõigus, mille kasutamine hõlmab majanduslikke ja sotsiaalseid hinnanguid, mida tuleb teostada ühenduse kontekstis. Selle kaalutusõiguse kasutamise kontrollimisel tuleb kohtul kontrollida üksnes menetlusnormide järgimist ja põhjendamiskohustuse täitmist, faktiliste asjaolude sisulist õigsust, et rikutud ei oleks õigusnorme, et asjaolude hindamisel ei oleks tehtud ilmselget kaalutusviga või et tegemist ei oleks võimu kuritarvitamisega (vt Euroopa Kohtu 29. aprilli 2004. aasta otsus kohtuasjas C?372/97: Itaalia vs. komisjon, EKL 2004, lk I?3679, punkt 83 ja seal viidatud kohtupraktika).

170 Lisaks tuleneb kohtupraktikast, et seda, kas komisjoni otsus, milles tuvastatakse, et uus abi ei vasta erandi kohaldamise tingimustele, on seaduslik, tuleb hinnata üksnes EÜ artikli 87 lõike 3 punkti c raames, mitte lähtuvalt komisjoni varasemast otsusetegemise praktikast, kui selline praktika eksisteerib (vt selle kohta Euroopa Kohtu 30. septembri 2003. aasta otsus liidetud kohtuasjades C?57/00 P ja C?61/00 P: Freistaat Sachsen jt vs. komisjon, EKL 2003, lk I?9975, punktid 52 ja 53, ning Esimese Astme Kohtu 15. juuni 2005. aasta otsus kohtuasjas T?171/02: Regione autonoma della Sardegna vs. komisjon, EKL 2005, lk II?2123, punkt 177).

171 Käesoleval juhul on komisjon vaidlustatud otsuse põhjenduses 45 järeldanud, et kõne all olevad meetmed tuleb kvalifitseerida tegevusabiks, mis ei kuulu EÜ artikli 87 lõike 3 punktis c sätestatud erandi alla, mis puudutab mõne majandustegevuse või mõne majanduspiirkonna arengut, ning seega on see abi ühisturuga kokkusobimatu, täpsustades, et „[k]avaga sätestatud maksusoodustused pole seotud erinvesteeringute, töökohtade loomise või eriprojektidega”.

172 Sellist asjaolu ei saa aga käsitleda ilmse hindamisvea tegemisena. Nimelt ei näe kõne all olevad meetmed ette mõne majandustegevuse või mõne majanduspiirkonna arengu soodustamist, vaid lihtsalt selliste kulude vähendamist, mida asjassepuutuvad ettevõtjad tavaliselt oma majandustegevuses kandma peavad.

173 Mis puudutab kõigepealt võimalust, et abikava – isegi kui tegemist on tegevusabiga – võib – nagu väitis Itaalia Vabariik – käsitleda ühisturuga kokkusobivana, siis tuleb meenutada, et tegevusabi ei kuulu üldjuhul EÜ artikli 87 lõike 3 kohaldamisalasse, kuna see kahjustab konkurentsitingimusi sektorites, kus seda antakse ilma, et see oma olemusest tulenevalt oleks võimeline ühte selles sättes ette nähtud eesmärkidest saavutama (vt Esimese Astme Kohtu 8. juuni 1995. aasta otsus kohtuasjas T?459/93: Siemens vs. komisjon, EKL 1995, lk II?1675, punkt 48 ja seal viidatud kohtupraktika).

174 Seda abi võib ühisturuga kokkusobivaks pidada ainult erandjuhtudel. Nagu aga nähtub toimikust ja vaidlustatud otsusest, ei olnud käesoleval juhul tegemist nende erandjuhtudega ning seda ei väitnud ka Itaalia ametiasutused, kes pidid komisjonile esitama kõik tõendid, mis lubaksid komisjonil kontrollida, kas taotletud erandi tingimused on täidetud (vt selle kohta eespool punktis 170 viidatud kohtuotsus Regione autonoma della Sardegna vs. komisjon, punkt 129 ja seal viidatud kohtupraktika). Lisaks, nagu nähtub eespool punktis 170 viidatud kohtupraktikast, ei sea seda järeldust kahtluse alla ka komisjoni varasem otsusetegemise praktika, kui selline praktika eksisteerib.

175 Edasi, mis puudutab kõne all olevate meetmete väidetava investeeringuabina käsitlemist, siis nagu on välja toodud eespool punktis 171, välistas komisjon õigesti nende meetmete sellise kvalifitseerimise tulenevalt asjaolust, et antavad maksusoodustused ei ole seotud

eriinvesteeringute, töökohtade loomise või eriprojektidega. Lisaks tuleb märkida, et Itaalia Vabariik ei ole oma sellise kvalifikatsiooni osas esitatud argumendi kohta esitanud ühtegi tõendit.

176 Lõpuks, mis puudutab asjaolu, et meetmeid saab pidada õigustatuks, kuna nende eesmärk on suurendada ja edendada börsil noteerimist, siis tuleb eristada hinnangut dekreetseaduse 269/2003 artiklis 11 sätestatud maksuvähendamise kohta ja dekreetseaduse 269/2003 artikli 1 lõike 1 punktis d sätestatud maksustatavast tulust noteerimisega seotud kulude mahaarvamise kohta, mis lisandub nende samade kulude tavalisele mahaarvamisele.

177 Kuna maksuvähendus on seotud abisaajate kogutuluga, siis ei ole see otseselt seotud kuludega, mis tulenevad noteerimisest või muudest väidetavatest ebasoodsatest tingimustest, mis noteerimise heakskiiduga kaasnevad. Järelikult ei saa seda mingil juhul kvalifitseerida meetmeks, mille eesmärk on edendada börsil noteerimist. Komisjon ei teinud seega sellega seoses ilmset hindamisviga.

178 Seevastu võib maksustatavast tulust mahaarvamist, mis on sätestatud dekreetseaduse 269/2003 artikli 1 lõike 1 punktis d ning mis on seotud noteerimisest tulenevate kuludega, põhimõtteliselt käsitleda selliselt, et selle eesmärk on edendada börsil noteerimist. Seega tuleb uurida, kas komisjon tegi ilmse hindamisvea, kui ta väitis, et nimetatud meede ei taotle eesmärki, mida võib olla EÜ artikli 87 lõike 3 punktis c silmas peetud.

179 Sellega seoses tuleb meenutada, et komisjonil on EÜ artikli 87 lõike 3 kohaldamisel ulatuslik kaalutusõigus, mille kasutamine hõlmab majanduslikke ja sotsiaalseid hinnanguid, mida tuleb teostada ühenduse kontekstis (vt eespool punkt 169).

180 Samuti tuleb meelde tuletada, et tegevusabi ei saa käsitleda abina, mis võib kaasa aidata mõne EÜ artikli 87 lõikes 3 osutatud eesmärgi täitmisele ning seda võib lubada ainult erandjuhtudel, nagu eespool punktis 174 täpsustatud.

181 Komisjon välistas aga käesoleval juhul, et kõne all olevaid meetmeid võiks EÜ artikli 87 lõike 3 punkti c raames pidada õigustatuks, kuna need meetmed kujutavad endast tegevusabi. Eelkõige täpsustas komisjon, et „[k]avaga sätestatud maksusoodustus[te] [...] [puhul on] [t]egemist [...] lihtsalt niisuguste kulude vähendamisega, mida huvitatud äriühingud tavaliselt oma majandustegevuses kandma peavad ning seepärast peab neid käsitlema operatiivsete riigiabidena, mis ei ole ühisturuga vastavuses” (vaidlustatud otsuse põhjendus 45).

182 Lisaks, vastupidi sellele, mida väidab Itaalia Vabariik, ei ole börsil noteerimine iseenesest eriinvesteering, kuna see ei kujuta endast kulu materiaalseteks või mittemateriaalseteks investeeringuteks ega kulu uue investeeringuga seotud uue personali palkamiseks. Pigem on tegemist keeruka tehinguga, millega äriühingud, kes lasevad end noteerida, taotleavad eesmäärke, mis on seotud juurdepääsuga teatud kapitaliallikatele.

183 Lisaks ei ole ainuüksi asjaolu, et kõne all olevate meetmete eesmärk on suurendada börsil noteeritud äriühingute arvu, mis Itaalia Vabariigi sõnul kujutab endast riiklikku majanduspoliitilist eesmärki, piisav, et meetmed kuuluksid EÜ artikli 87 lõike 3 punktis c sätestatud erandi alla. Nimelt, nagu märkis selle kohta Esimese Astme Kohus, ei täida kõne all olev abi kahte tingimust, mille kohaselt peab abi olema suunatud mõne majandustegevuse või mõne majanduspiirkonna arengu soodustamiseks ning ei või kaubandustingimusi ebasoovitavalt mõjutada määral, mis oleks vastuolus ühiste huvidega.

184 Seega tuleb asuda seisukohale, et komisjon ei ole teinud ilmset hindamisviga, kui ta leidis, et kõne all olevad meetmed kujutavad endast tegevusabi, mis on ühisturuga kokkusobimatu ja mis ei kuulu EÜ artikli 87 lõike 3 punktis c sätestatud erandi alla.

185 Sellest tulenevalt tuleb viies väide osas, mis tugineb EÜ artikli 87 lõike 3 punkti c rikkumisele, samuti tagasi lükata.

186 Kuna kõigist eeltoodud kaalutlustest lähtudes ei saa ühegi Itaalia Vabariigi esitatud väitega nõustuda, tuleb hagi jätta rahuldamata.

Kohtukulud

187 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna kohtuotsus on tehtud Itaalia Vabariigi kahjuks, tuleb kohtukulud vastavalt komisjoni nõudele välja mõista Itaalia Vabariigilt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ESIMESE ASTME KOHUS (kolmas koda)

otsustab:

1. **Jätta hagi rahuldamata.**
2. **Mõista kohtukulud välja Itaalia Vabariigilt.**

Azizi

Cremona

Frimodt Nielsen

Kuulutatud avalikul kohtuistungil Luxembourgis.

Allkirjad

Sisukord

Vaidluse taust

1. Asjassepuutuvad siseriiklikud meetmed
2. Haldusmenetlus ja vaidlustatud otsus

Menetlus ja poolte nõuded

Õiguslik käsitus

1. Võistlevuse põhimõtte rikkumine

Esimene väide, mis tugineb sisuliselt võistlevuse põhimõtte rikkumisele seoses otsusega ametliku uurimismenetluse algatamise kohta

Poolte argumendid

Esimese Astme Kohtu hinnang

Kolmanda väite osa, mis tugineb võistlevuse põhimõtte rikkumisele

Poolte argumendid

Esimese Astme Kohtu hinnang

2. Põhjendamise puudumine

Poolte argumendid

Esimese Astme Kohtu hinnang

Põhjenduse puudumine, mis tugineb sellele, et komisjon ei võtnud arvesse Itaalia õiguskorras olevat meetet, mis on oma olemuselt analoogne kõne all olevate meetmetega

Vaidlustatud otsuse põhjenduste puudumine kõne all olevate meetmete valikulisuse osas

Vaidlustatud otsuse põhjenduse puudumine osas, mis puudutab kõnealuste meetmete mõju konkurentsile ja ühendusesisesele kaubandusele

Vaidlustatud otsuse põhjenduse puudumine kõne all olevate meetmete kokkusobimatuse osas ühisturuga

3. EÜ artikli 87 rikkumine

Börsil hiljuti noteeritud äriühingutele antud eelise valikulisus

Poolte argumendid

Esimese Astme Kohtu hinnang

– Kõne all olevate meetmete a priori valikuline iseloom

– Kõne all olevate meetmete õigustatus lähtuvalt Itaalia maksusüsteemi olemusest ja ülesehitusest

Kõne all olevate meetmete mõju ühendusesisesele kaubandusele ja konkurentsile

Poolte argumendid

Esimese Astme Kohtu hinnang

Kõne all olevate meetmete kvalifitseerimine tegevusabiks ja nende kokkusobimatus ühisturuga

Poolte argumendid

Esimese Astme Kohtu hinnang

Kohtukulud

* Kohtumenetluse keel: itaalia.